

PARTNERS

PARTNERS

Maria Elferink

Schrijver: Maria Elferink
Coverontwerp: Rob Bruinsma
ISBN: 9789402151701
© Maria Elferink 2014

DEEL 1

LIEFDE & RESPECT

Begin jaren vijftig van de 20e eeuw worden op dezelfde dag, op het landgoed Aynsford bij Maidenhead in Berkshire, twee jongetjes geboren.

Het ene kind wordt geboren als John William Denver, zoon van de eigenaar van het landgoed: Sir William Denver. De familie Denver is oorspronkelijk afkomstig uit Norfolk, maar is in het midden van de 18e eeuw door huwelijk in het bezit gekomen van het landgoed Aynsford, met de titel van Baron. Het andere kind heet Donald Peter Stacey en is de zoon van de rentmeester van de Baron, Jonathan Stacey.

De vrouw van Sir William sterft in het kraambed. Sir William is ontroostbaar en laat het opvoeden van zijn erfgenaam grotendeels over aan zijn rentmeester en diens vrouw, Emma. De twee jongens groeien dus samen op. Ze gaan naar dezelfde school, zitten naast elkaar in de klas en beleven samen avonturen in en om het landgoed. Ze zijn als broers, je zou kunnen zeggen tweelingbroers, omdat ze nagenoeg even oud zijn. Maar Donald is net een uur ouder dan John en dat is soms te merken als er plannen op touw gezet moeten worden. Die komen dan van Donald en John zorgt dat alles loopt zoals ze wilden. Want waar de één gaat, volgt steevast de ander. Deze situatie kunnen ze hun hele schooltijd volhouden, maar als ze 18 jaar zijn, zal er beslist moeten worden over hun toekomst. Beide zijn gisse knapen, maar zoals vaker gebeurt, na de puberteit verandert niet alleen de bouw van een jongen, ook zijn karakter profileert zich meer. Donald, tegen die tijd over het algemeen Don genoemd, wil graag medicijnen studeren. Maar John is liever in de buitenlucht bezig en kiest daarom voor een ingenieursstudie gecombineerd met landschapsbeheer. Kennis die hij, als hij later het beheer over het landgoed over moet nemen, goed zal kunnen gebruiken.

De kosten van zijn studie zijn uiteraard voor rekening van zijn vader, Sir William. Deze is niet ondankbaar voor de aandacht

en moeite, die zijn rentmeester en diens vrouw zich getroost hebben om zijn zoon groot te brengen en ze komen overeen, dat hij ook voor de studie van Don zal betalen. Voor het eerst gaan de jongens elk hun eigen weg. John gaat naar Oxford en Don naar Luton. En daar gaat het fout. De steeds vrijer wordende seksuele moraal bloeit hevig op de internationaal georiënteerde universiteit van Luton en Don geniet ervan met volle teugen. De eerste paar jaar gaat dat nog zonder veel incidenten, maar in zijn derde jaar is hij er in geslaagd de dochter van de rector in zijn bed te praten. Niet dat dit nou zo moeilijk was. Cecilia Bromley is wat de seks betreft niet meer of minder actief dan haar collega-studenten. Maar ze is wat slordig met de pil en wordt zwanger. Ze wijst Don aan als vader van de baby, maar die weigert daarvoor de verantwoordelijkheid te nemen. Haar vader is laaiend. Hij was, als zoveel vaders in die tijd, nog in de veronderstelling dat zijn dochter een keurige jongedame was, die zich kuis gedroeg. De waarheid kwam hard aan, want Don spaarde hem niet.

Ze heeft het in de week voor ik met haar ging, met nog twee andere studenten gedaan. Vraag het haar zelf. Ik trouw niet met haar.

Don hield voet bij stuk, maar dolf toch het onderspit. Hij kon kiezen: trouwen of van de universiteit verwijderd worden. Don koos voor het laatste. Hij ging naar huis. Daar kreeg hij nog eens de storm van woede van zijn vader en Sir William over zich heen. Dat was voor hem de druppel. Hij pakte zijn rugzak in en vertrok. Zoals veel jongelui in die tijd trok hij al liftend door het land. Werkte af en toe bij een boer of bij een renstal of waar hij maar werk kon vinden. Nooit veel langer dan een paar weken op dezelfde plek. Zo kwam hij uiteindelijk in het stadje Guildford in Surrey terecht. Hij kwam langs een poort, die toegang gaf tot het landgoed High Wealth, eigendom van Lady Helen Tyler, laatste barones van die naam. De poort stond open. Don aarzelde even. Hij had weer een baantje nodig, maar hij liep nu al een halfuur langs de afrastering van

het landgoed en hij had gezien, dat het er niet erg best onderhouden uitzag. Veel oude landgoederen in Engeland waren nog maar moeilijk rendabel te houden de laatste tijd en kennelijk was dit er ook zo één. Een baantje hier zou waarschijnlijk niet best betalen, maar je kon nooit weten. Hij stapte het hek door en liep de oprijlaan af. Na een paar honderd meter zag hij een zijpad naar rechts, dat kennelijk naar stallen achter het huis liep. Hij volgde dit pad tot hij in de verte iemand zwak om hulp hoorde roepen. Hij versnelde zijn pas en keek zoekend rond waar het geroep vandaan kwam. Hij kwam op een terrein met paardenstallen en een hooisluur, een tuigkamer en mestvaalt. Het geroep kwam uit de hooisluur. De deur stond open en hij keek naar binnen. Hij zag een gekantelde heftruck, waar iemand half onder lag. Don aarzelde niet. Hij gooide zijn rugzak af en trok de heftruck overeind en opzij. Er onder bleek een wat oudere man te liggen met een van pijn verwrongen gezicht. Don knielde bij hem neer.

Rustig maar, meneer, het komt allemaal in orde. Blijft u rustig liggen. Laat me even naar uw benen kijken.

Don voelde voorzichtig met zijn vingers langs de benen van de man en constateerde een breuk in zowel scheen als kuit van het rechterbeen.

Het is gebroken, meneer, zei hij. U zult naar een ziekenhuis moeten. Kan ik hier ergens een ambulance bellen?

De oude man hijgde van pijn en ontzetting. In het huis, in de keuken, wist hij met hese stem uit te brengen. Zijn arm wees naar rechts.

Blijf rustig liggen, meneer. Ik ga wel bellen. Het komt allemaal in orde. Niet bewegen. Ik ben zo terug.

Don haastte zich naar het huis en vond een achteringang. Hij ging naar binnen en kwam in de keuken. Die was verlaten. Hij zag een telefoon in een hoek aan de muur en belde 112.

Terwijl hij nog uitlegde wat er gebeurd was, kwam een vrouw de keuken binnen. Ze keek verbaasd naar de vreemde man in haar huis en vroeg op hoge toon om opheldering. Don

negeerde haar en maakte zijn gesprek af. Nadat hij opgehangen had, keek hij de vrouw aan. Ze was van een vreemd breekbare schoonheid, had witblond haar en zag er verzorgd uit in rijbroek en witte blouse. Hij antwoordde: Er ligt een oude man in de hooischuur, die een heftruck op zich heeft gekregen. Zijn been is gebroken.

Matthew! riep ze geschrokken uit en holde de keuken uit. Don ging achter haar aan en haalde haar ruim voor ze de schuur bereikten in.

Rustig maar mevrouw, het is niet heel ernstig. Alleen een beetje lastige breuk. Het komt allemaal wel weer in orde. De ambulance komt zo.

Ze kwamen bij de schuur en de vrouw knielde geschrokken naast de oude man.

Matthew! Wat is er gebeurd? Blijf stil liggen, de ambulance komt zo.

Het spijt me, Mylady, kreunde de oude baas. Ik had een nieuwe hooibaal nodig en die heb ik van die stapel af gekregen, maar toen ik van de heftruck wou stappen, kiepte het ding om en viel bovenop me. Mijn been zat vast. Ik kreeg dat ding er niet vanaf. Gelukkig kwam die jongeman ineens naar binnen en heeft de heftruck van me af weten te krijgen. Hij zegt dat mijn been gebroken is en dat zal best. Het doet donders veel pijn.

Het is maar goed, dat hij hier langs kwam, meende de vrouw, die kennelijk Lady Helen was. Maar wie ben je eigenlijk?

Don glimlachte verontschuldigend. Neemt u me niet kwalijk, Mylady. Ik heet Don Stacey en ik was uw poort binnen gelopen, omdat ik een baantje zocht. Op het pad hoorde ik hulpgeroep en ben gaan zoeken wat er aan de hand was. Zo vond ik deze meneer hier.

Juist ja, ik begrijp het, zei Helen. Wel, ik ben Lady Helen Tyler, zoals je al begrepen zult hebben, en dit is Matthew Sullivan, mijn butler. Die zich eigenlijk niet met hooibalen en heftrucks bezig zou moeten houden. Maar ja, we hebben

bijna geen personeel meer en de paarden hebben toch verzorging nodig. Heb je daar ervaring mee?

Jawel, mevrouw. Wij hebben thuis ook paarden. Als u daar iemand voor zoekt, ben ik uw man.

Ze werden onderbroken door de komst van de ambulance. Don liep naar de oprijlaan om ze op te vangen en naar de hooischuur te brengen. Helen holde naar het huis om Madge, haar huishoudster en de vrouw van Matthew, te waarschuwen. Matthew werd snel onderzocht en bleek inderdaad een lelijke beenbreuk te hebben. Hij werd snel in de ambulance gelegd. Madge ging mee en Helen bleef alleen met Don achter. Helen leunde tegen de deurstijl van de schuur en boog vermoeid haar hoofd. Don vroeg bezorgd: Alles goed met u, mevrouw?

Ze zuchtte. Jawel, het gaat wel. Maar de problemen stapelen zich op. Nu is ook Matthew nog uitgeschakeld.

Wat hebt u hier verder nog voor personeel?

Niemand.

Niemand?! Dat kan toch niet? Zo'n groot terrein! Met paarden en alles...

En toch is het zo. Dat is het probleem juist. Mijn laatste paardenknecht is dit weekend vertrokken, omdat hij ergens anders meer kon verdienen. Daarom was Matthew met hooi bezig. Ik zou hem gaan helpen met de paarden, want daar heeft hij geen verstand van, maar hij was vast begonnen. Don was geschokt. De vrouw zag er zo breekbaar uit en stallen uitmesten en paarden verzorgen vereiste lichaamskracht. Dat was veel te zwaar voor haar. Maar dat zei hij maar niet.

Jij zoekt werk, zei je. En je kon met paarden omgaan. Wil je de baan?

Jawel, mevrouw.

Ik kan niet veel betalen momenteel. Maar een paar pond per week.

Dat geeft niet, ik doe het wel.

Ik zal je eerlijk zeggen, dat ik momenteel een probleem heb wat de liquide middelen betreft. Ik ben bezig dat op te lossen, maar dat duurt nog een paar maanden. Dan kan ik je wel meer betalen.

Dat is goed, dat zien we dan wel. Kunt u me een beetje wegwijs maken op het terrein?

Natuurlijk. Kom maar mee.

Ze liepen naar de stallen.

Ik heb hier nog maar twee paarden. Rainbow en Pharmacist. Het zijn oude jachtpaarden. Ze hebben vroeger wel met races meegedaan, maar daar zijn ze nu te oud voor. Maar ze moeten wel verzorgd en regelmatig afgereden worden natuurlijk. Ze verdienen een prettige oude dag. Ik heb nog twee renpaarden, maar die staan bij de trainer op stal.

Don knikte en bekeek de paarden, die nieuwsgierig met hun hoofd over de onderdeuren van hun stal heen keken. Hij praatte rustig tegen hen en gaf ze klopjes op hun hals. Hij had altijd goed met paarden om kunnen gaan.

Ze liepen verder en kwamen bij de garage. Er stonden 2 auto's: een oude deftige Rolls Royce Silver Shadow en een wat nieuwere Austin 1100 Mark II.

Heb je een rijbewijs? vroeg Helen.

Jawel, ik kan autorijden.

Mooi. Dan mag je me in voorkomende gevallen naar Londen brengen en weer ophalen.

Wat u maar wilt, mevrouw, zei Don beleefd. Hij vroeg zich af, waarom ze zelf niet reed. Hij had het idee, dat ze aan één of andere ziekte leed. Zoals ze eruit zag. Haar leeftijd was niet te schatten; kon net zo goed 30 als 50 zijn. Toch zag ze er zeer verzorgd uit. Op en top een Engelse aristocrate. Alleen in haar trekken was iets, dat niet klopte met de rest. Hij vroeg niets, maar dacht er het zijne van.

Nadat ze een rondgang om het huis hadden gemaakt, ging Don eerst de paarden verzorgen. Daarna ruimde hij alles op en maakte het erf aan kant. Toen ging hij naar de keuken om

te zien of er iets te eten was. Hij vond Lady Helen bezig om iets voor hen klaar te maken.

Ik ben een hopeloze kok, Don. Madge wil altijd alles zelf doen. Ik weet nauwelijks de weg in haar domein.

Dat zal wel meevallen, mevrouw. Mag ik eens kijken, wat we tot onze beschikking hebben?

Natuurlijk, ga je gang.

Don neusde wat rond in de koelkast en de provisiekast.

We kunnen wat sandwiches met rosbief en ham maken. Of wilt u iets stevigers? Ik zie hier een paar steaks liggen.

Die zullen wel voor vanavond bedoeld zijn, denk ik. Laten we maar sandwiches nemen.

Even later zaten ze samen aan de keukentafel te eten. Helen vroeg:

Waar kom je eigenlijk vandaan, Don? Ik heb je wel een baan gegeven, maar ik weet eigenlijk helemaal niets van je. Kun je wat over jezelf vertellen?

Jawel, mevrouw. Maar er is niet zo heel veel bijzonders te vertellen. Ik kom uit de buurt van Maidenhead in Berkshire.

Mijn vader is rentmeester op een landgoed, Aynsford genaamd, van Baron William Denver. Daar ben ik opgegroeid en daarom weet ik wel zo'n beetje wat er allemaal gebeuren moet op een landgoed als dit. Ik heb een paar jaar medicijnen gestudeerd, maar dat was het toch niet helemaal. Ik ben ermee gestopt en ben nu een beetje aan het rondtrekken om wat van Engeland te zien. Een paar weken hier een paar weken daar. Ik heb nog niet besloten, wat ik verder wil.

Juist ja. Dat landgoed Aynsford; is dat groter dan dit?

Voor zover ik het hier heb kunnen bekijken, wel.

Hm. En je was dus van plan om maar een paar weken te blijven.

Oorspronkelijk wel, ja. Maar we moeten maar even zien hoe het gaat. U hebt duidelijk een probleem.

Dat is zo, maar het is wel mijn probleem en niet het jouwe.

Klopt, maar ik zou me schamen, om nu zomaar weg te gaan.

U zult toch hulp nodig hebben. Zeker nu uw butler voorlopig

uitgeschakeld is. Met dat been is hij wel een paar maanden zoet, voor hij weer goed kan lopen. Dus u zult het voorlopig met mij moeten doen.

En ik denk, dat ik het met jou nog niet zo slecht getroffen heb. Ik zag je met de paarden bezig. Dat deed je erg goed. Ze vertrouwen je.

Dank u. Ik wilde ze vanmiddag om de beurt even afrijden. Ze hebben volgens mij al een paar dagen geen beweging gehad. Klopt dat?

Dat is zo ja. Ik ben een paar dagen niet zo lekker geweest en heb niet kunnen rijden. Dat was ik vandaag van plan. Maar nu Matthew en Madge weg zijn, moet ik thuis blijven tot ze terug zijn. Ga jij maar rijden, als je wilt.

Tegen de tijd dat Don terug was van zijn tweede rit, was Matthew net terug uit het ziekenhuis. Don was naar binnen gegaan en vond iedereen bijeen in de salon. Matthew zat op een bank met zijn been in het gips op een kruk voor hem. Madge zat naast hem en Helen was er ook. Ze waren blijkbaar aan het overleggen, hoe het nu verder moest. Don liep de salon in en bleef staan, omdat Matthew hem strak aankeek.

Zo, dus je bent er nog.

Jawel, meneer.

Ik heb nog geen kans gehad om je te bedanken, voor je hulp met die heftruck.

Geen probleem. Graag gedaan.

Ik heb begrepen, dat je wel een tijdje wilt blijven.

Lady Helen heeft hulp nodig. U bent voorlopig uitgeschakeld. Helaas wel, ja. Ik verwijt het mezelf, dat ik zo onvoorzichtig was. Maar we moeten de realiteit onder ogen zien. Kun je nog meer, behalve voor de paarden zorgen?

Ik kan alles wat er maar nodig is. Ik moet alleen weten hoe jullie het hier georganiseerd hebben. Met het onderhoud van het terrein, het kopen van materiaal en etenswaren, al dat soort dingen. Dan kunnen we de taken een beetje verdelen. Ik vrees, dat het meeste op jou neer zal komen.

Dat geeft niet. Als ik maar weet, hoe u het hebben wilt.
Je bent tot veel bereid voor een paar pond per week.
Als Lady Helen niet meer kan betalen, doe ik het er wel mee.
Ik heb hier gratis kost en inwoning, dus verder heb ik niet veel nodig.

Je bent een bijzondere jongeman. Waarom doe je dit?
Don haalde zijn schouders op. Ik weet het niet. Ik ben blij, dat ik me nuttig kan maken. Ik heb er verder nog niet over nagedacht.

Hm. Waarom ga je niet zitten? Het is vermoeiend om de hele tijd naar je op te kijken.

Don ging zitten. Madge gaf hem een kop thee. Ze bespraken het reilen en zeilen op het landgoed. Don stelde gerichte vragen. Zijn vader regelde altijd alles op Aynsford, maar had overal personeel voor. Maar John en hij hadden in de vakanties en weekends altijd met alles geholpen, dus hij stond niet met twee linkse handen te kijken. Don schatte Madge en Matthew op achter in de zestig. Helen 's leeftijd kon hij nog steeds niet schatten. Maar hij constateerde wel, dat ze eigenlijk niet veel deed. Matthew regelde alles. Hij betrok haar weliswaar overal bij, vroeg goedkeuring over zijn beslissingen, maar hield haar buiten het daadwerkelijke werk. Hij vermoedde, dat ze zieker was dan ze zich voordeed. Maar hij stelde geen vragen. Als ze wilde, dat hij wist wat ze mankeerde, zou ze het hem wel vertellen. Hij vroeg om een rondleiding door het huis. Helen nam hem mee en liet alles zien. Tenslotte vroeg hij:

Hoe dacht Matthew met zijn gipsen been die trappen op te komen? Dat lukt hem nooit. We zullen beneden een slaapgelegenheid voor hem moeten creëren.

Hij zegt, dat hij wel op de bank kan slapen.

Dat is veel te vermoeiend. Die bank in de salon is keihard en heel oncomfortabel om op te liggen. Dat houdt hij echt geen 6 of 8 weken vol. Ik kan wel een bed in de serre zetten. Als u het goed vindt.

Een prima idee. Maar jij mag Matthew ompraten. Hij is gewend om alle beslissingen te nemen. Als butler was hij altijd het hoofd van de huishouding. Vroeger hadden we hier heel veel personeel. Maar dat is allang voorbij. Nu regelt hij alles en vraagt mij voor de vorm om goedkeuring.

En u bent tevreden met die rol?

Ik heb niet veel keus. Ik ben vaak weken achter elkaar nergens toe in staat. En alles moet toch doordraaien.

Don knikte. Ik begrijp het.

Is dat zo? vroeg ze scherp. Wat begrijp je dan?

Dat u ziek bent. Ik heb u gadegeslagen. Als ik een gok mag wagen: leukemie?

Ze keek hem stomverbaasd aan. Knikte toen. Inderdaad, chronische lymfatische leukemie. Hoe wist je dat?

Ik heb u verteld, dat ik een paar jaar medicijnen heb gestudeerd. De verschillende vormen van kanker heb ik geleerd en hun uiterlijke verschijningsvormen. Plus het feit, dat u nogal eens een tijdje nergens toe in staat bent, zoals u zei. Dan zit u aan een chemokuur waarschijnlijk.

Ja, inderdaad. Daarna voel ik me dan weer een tijdje wat beter. Soms kan ik dan wel weer een paar maanden vooruit. Het wisselt nogal. Maar het is er mede de oorzaak van, dat het landgoed niet op de juiste manier beheerd wordt. Ik heb geen rentmeester, zoals jouw vader is. Die was er vroeger wel, maar hij is overleden. Mijn neef Nicholas probeert dingen voor mij te regelen, maar hij doet het niet op de manier, die ik wil. Ik probeer hem zoveel mogelijk buiten de deur te houden. Hebt u geen andere familie, die u kan helpen?

Nee, Nicholas is het enige familielid, dat ik nog heb. Hij komt nogal eens plotseling binnen vallen. Je zult hem wel leren kennen, als je hier blijft.

Goed, dat merk ik dan wel. Maar ik ben niet iemand, die zich laat commanderen. Ik neem mijn eigen beslissingen. Dat zult u nog wel merken en Matthew ook. Zullen we een bed voor hem regelen beneden?

Helen glimlachte. Laten we maar eens iets geschikts gaan zoeken.

Ze vonden een oud bed in een logeerkamer, dat grotendeels uit elkaar kon. Don droeg de zwaarste delen naar beneden en Helen nam de poten mee. Don liep nog een paar maal op en neer voor hij alles beneden had en zette het bed in de serre in elkaar.

Don liep naar Matthew, die nog in de salon zat. Hij zag er moe en afgetrokken uit. Had duidelijk pijn.

Gaat het wel een beetje, Matthew? Hebt u pijnstillers gehad, voor dat been?

Jawel, maar ik ben niet zo'n pillenslikker. Ik word suf van die rommel en er moet nog veel gedaan worden.

Maar niet door u. Daar zult u zich toch echt voorlopig bij neer moeten leggen.

Dat weet ik wel, maar ik moet wel alles in de gaten houden.

Ook wat jij uitvoert, jongeman.

Don grijnsde: Dan heeft u vast al gemerkt, dat ik een bed naar beneden heb gehaald voor u.

Ik hoorde wat gestommel en ben gaan kijken wat je uitvoerde, ja.

Het spijt me; ik had het eerst met u moeten overleggen. Maar het leek me een stuk comfortabeler voor u dan die harde bank.

Daar heb je wel gelijk in en je bedoelt het goed. Maar je moet wel je plaats kennen, jongen. Even vragen kost nauwelijks tijd. Houd daar voortaan rekening mee.

Jawel, meneer.

Mooi. Evengoed bedankt voor je goede zorgen. Ik waardeer het heus wel.

Ze keken elkaar eens glimlachend aan en schudden elkaar toen de hand.

We redden het samen wel, jongen, zei Matthew. Als jij je met het buitengebied bezig houdt, zorg ik dat binnen alles reilt en zeilt. Je zult geen tijd hebben om je te vervelen.

Dat denk ik ook niet, nee. Er is veel achterstallig werk, dat om aandacht roept.

Jij ziet dat soort dingen beter dan ik. Ik ben altijd binnen bezig. Maar als er kosten gemaakt moeten worden, moeten we dat eerst met lady Helen overleggen.

Dat begreep Don natuurlijk ook wel. Hij ging naar buiten om eens na te denken over een plan van aanpak. Hij had tijdens het afrijden van de paarden al gezien, dat in het bos en de velden erom heen, nog veel werk te verzetten was. Hij moest besluiten, wat het eerst gebeuren moest.

2

In de daarop volgende weken had Don het erg druk. Hij maaide gras, snoeide struiken, maakte brandgangen vrij en verzorgde de paarden. Hij herstelde de afrasteringen en maakte de oprijlaan vrij van onkruid. Halverwege zijn tweede week op High Wealth vroeg Helen tijdens de lunch:

Don, morgenochtend moet ik naar het ziekenhuis in Londen voor allerlei onderzoeken. Kun je me daarheen brengen en 's middags weer ophalen?

Natuurlijk. Hoe laat moet u er zijn?

Half elf.

Goed. Dan kan ik 's morgens eerst de paarden nog afrijden. Daarna kleed ik me om en breng u weg. En rijd daarna door naar Aynsford, als u het goed vindt. Nu ik hier langer blijf, heb ik meer kleren nodig en nog wat andere spullen, die ik thuis heb liggen. Ik zal zorgen, dat ik op tijd weer bij het ziekenhuis ben om u op te halen.

Dat zou fijn zijn. Je bent dus inderdaad van plan langer te blijven?

Twijfelde u daar dan nog aan? vroeg Don enigszins gekwetst. Ze legde een hand op zijn arm. Niet echt, nee. Maar het is fijn om het bevestigd te horen. Je werkt heel hard en maakt lange dagen. Het zou toch kunnen, dat je er genoeg van kreeg?

Ik vind het werk niet vervelend. Het is een uitdaging alles op orde te krijgen.

Maar het is wel iets heel anders dan je oorspronkelijk wilde doen. Ik bedoel je medicijnen studie.

Ja,. Maar daar heb ik me al bij neergelegd. Ik heb het tenslotte zelf verknald. Ik ben nu hier. Ik wil hier de zaak goed op de rit krijgen.

En dan?

Dat hangt van u af. Ik neem aan, dat u wilt proberen de zaak hier rendabel te krijgen. Of niet?

Helen zuchtte. Dat hangt af van het verloop van de ziekte. Hoeveel tijd ik nog heb.

Don slikte. Kunnen ze daar al iets over zeggen?

Hopelijk morgen, na die onderzoeken. Of als de uitslagen ervan bekend zijn.

Don knikte bedachtzaam. Het wordt dus spannend morgen.

Nu legde Don zijn hand op Helen 's arm. Haar lip trilde.

Niet wanhopen. Zo lang er leven is, is er hoop.

Ja, maar voor hoelang nog, Don? En heeft het allemaal nog wel zin? Het is soms zo moeilijk, om altijd maar flink te zijn.

Voorals je je zo beroerd voelt.

Dat begrijp ik, zei hij zacht. Maar we moeten toch doorzetten. Proberen de moed erin te houden. Proberen vooruit te kijken, plannen maken. Misschien niet direct voor de lange termijn, maar wel voor de korte. Zolang u hier nog woont, moet de zaak toch in orde zijn? En Matthew en Madge zijn er ook nog. Die kunnen toch niet in een bouwval wonen?

Helen schonk hem een waterig glimlachje. Je bent een lieve jongen, Don. Ik ben blij, dat je hier bent. En het zou inderdaad mooi zijn als we de hele exploitatie van het landgoed rendabel konden krijgen. Maar ik zie nog niet direct, hoe we dat zouden moeten aanpakken. Tot nu toe kost het meer dan het opbrengt. En dat wordt alleen maar erger en niet beter.

En u wilt geen nieuwe rentmeester in dienst nemen?

Daar is geen geld voor. Zo'n man doet het nu eenmaal niet voor niets.

En uw neef? U zei dat hij de dingen anders wil doen dan u. Wat wil hij dan?

De hele boel verkopen aan een projectontwikkelaar, die hier een golfbaan aan wil leggen.

Don keek geschokt. Maar dan moet alles hier plat! Het huis, het bos, de stallen.

Ja. Maar hij is er niet aan gehecht. Heeft hier nooit gewoond. Ik wel. Ik houd van het huis, ook al is het oud. Ik houd van de paarden en de omgeving. Ik zou willen, dat alles bleef zoals het was, maar ik vrees dat dat niet gaat lukken.

Misschien niet alles, maar het huis en het bos. Dat moet toch mogelijk zijn. We moeten daar nog maar eens goed over nadenken. Nu moet ik weer aan de slag. We praten er nog wel over.

De volgende morgen bracht Don Helen met de Austin naar het speciale kankerziekenhuis in Chelsea. Toen ze een tijdje onderweg waren, vroeg Helen:

Waarom ben je eigenlijk met je studie gestopt? Het beroep van arts lijkt me net iets voor jou.

O ja? vroeg Don. Nou, dat zit er niet meer in.

Waarom niet?

Don zweeg een tijdje. Toen zei hij aarzelend: Ik vind het nogal beschamend om daarover te praten.

Beschamend? Heb jij iets beschamends gedaan?

Don zuchtte. Nou ja, u mag het ook wel weten. Ik ben van de universiteit getrapt, omdat ik een meisje zwanger gemaakt zou hebben. Maar omdat ze het met iedereen deed, wou ik daar niet voor opdraaien. Ik weet niet of u op een universiteit hebt gezeten en ik weet ook niet of het overal zo toegaat, maar op Luton deed iedereen het met iedereen. Dus moet je als vrouw natuurlijk wel opletten, dat je niet zwanger wordt.

Nou, zij had duidelijk niet goed opgelet en werd dus zwanger. En ik weigerde met haar te trouwen.

Maar dat is toch geen reden om van de universiteit gestuurd te worden?

Wel als je het over de dochter van de rector hebt. Hij was goed kwaad en wou een schandaal vermijden. En ik lag dwars. Dat is het verhaal.

Doodzonde. Ik denk, dat je een heel goede arts zou zijn geworden. Je geeft om mensen. Dat is een goede basis. Tja, dat zal wel, zuchtte Don. Maar het is nu een gepasseerd station. Ik moet me nu op iets anders richten. En voorlopig heb ik er dus voor gekozen, u te helpen op High Wealth. En daar ben ik je ook heel dankbaar voor. Zodra ik mijn financiën op orde heb, kan ik je meer betalen dan die paar pond per week.

Dat is goed. Ik zie het wel, als het zover is. Daar is het ziekenhuis.

Ze spraken af dat Don om uiterlijk drie uur terug zou zijn. Hij reed door naar Aynsford. Hij was niet bepaald op een vrolijke manier weggegaan en was al een paar maanden niet thuis geweest. En nu kwam hij ineens aanrijden in een onbekende auto.

Waar kom jij ineens vandaan? vroeg zijn vader. En hoe kom je aan die auto?

Hij is niet van mij, zei Don. Kan ik u en mam even spreken? Ik heb wat te vertellen.

En Don vertelde hen even later over High Wealth, de ziekte van Lady Helen en wat voor werk hij nu deed. Zijn vader stond perplex.

Voor dat werk, dat je nu doet, had je niet naar de universiteit hoeven. Dat heb je hier allemaal geleerd.

Dat is zo, beaamde Don. En dat is maar goed ook, anders had ik de zaak daar nooit op de rit gekregen. Ik ben blij, dat u me alles geleerd hebt, Pa.

Ja, dat zal wel. Maar ik had je graag een hogere opleiding gegeven. Dat je wat hoger op de maatschappelijke ladder zou komen, dan wij.

Dat waardeer ik ook wel, Pa. En ik vond het studeren ook fijn en ik heb daar heel veel geleerd. Maar ik was niet opgewassen tegen de studentencultuur van vrijheid blijheid. Ik zie nu wel dat het niet deugde, wat ik daar deed, maar ik ben nog steeds blij, dat ik niet met die dochter van de rector ben

getrouwd. Wat ik nu doe, geeft me veel meer voldoening dan ik ooit in een huwelijk met haar zou kunnen vinden.

Maar vind je voldoening in het werk op zich of omdat je die lady Helen zo aardig vindt? vroeg zijn moeder spits.

Don glimlachte. Allebei, Mam.

Aha, zei zijn moeder. Dan doe je het dus voor haar en niet zozeer voor jezelf.

Don dacht daar even over na. Ik doe het voor mezelf, omdat ik het een interessante uitdaging vind, om alles weer in orde te krijgen. En ik doe het voor haar, omdat ze een lieve, moedige vrouw is, die het waard is om je voor uit te sloven. Maar ze is ziek, zeg je. Ze heeft leukemie. Wat voor levensverwachting heeft ze?

Dat weten we niet. Dat kan heel verschillend zijn. Maar doorgaans niet meer dan een jaar of vier, hooguit.

En dan?

Geen idee. Ze wil proberen de zaak rendabel te maken met behoud van de oude gebouwen en de omgeving zoveel mogelijk intact laten. Maar of dat mogelijk is, weten we niet. Daar moeten we de komende tijd onderzoek naar doen. Ik zou wel een keer kunnen komen kijken, stelde zijn vader voor. Misschien kan ik je wat tips geven.

Dat zou heel aardig zijn, Pa. Lady Helen zou dat zeer waarderen. Ze heeft geen geld om een goede financiële adviseur in dienst te nemen. En omdat ze zo vaak beroerd is en nergens toe in staat, worden besluiten vaak te laat of helemaal niet genomen. Dat is juist de oorzaak van de huidige hachelijke situatie. Ik wil proberen daar toch wat verbetering in aan te brengen. Alle tips zijn welkom.

Goed, dan kom ik binnenkort een keer die kant op.

Nu moet ik mijn spullen gaan inpakken en weer terug naar Londen. Anders kom ik misschien te laat in het ziekenhuis. Ik wil niet, dat ze op me moet wachten.

Toen Don vertrokken was, zei zijn moeder: Hij houdt van haar.

Bedoel je...?

Ja. Hij is gek op haar. Hij zal alles doen om haar te helpen. Maar hij weet, dat ze nog maar een paar jaar heeft, hooguit. Ja, maar dat zal hem niet tegenhouden. Hij zal bij haar blijven tot het eind.

En de beste jaren van zijn leven besteden aan een zieke vrouw?

Ja. Maar hij zal het dat waard vinden. Hij vindt dat zij het waard is.

Hoe weet je dat?

Ik ben zijn moeder. Ik ken hem. Hij is net als jij. Jij zou dat ook doen, als ik zo ziek was als zij.

Zijn vader moest daar even over nadenken. Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk. Nou, dan zal ik er inderdaad binnenkort maar eens heen gaan en kijken wat ik voor ze kan doen.

Don meldde zich klokslag drie uur bij de receptie van het Royal Marsden ziekenhuis in Chelsea. Hij kreeg te horen, dat Lady Helen zo naar beneden gebracht zou worden. Even later kwam een broeder Helen in een rolstoel de hal in rijden. Helen zag er slecht uit. Ze was duidelijk uitgeput. De broeder zei:

Lady Helen is te zeer verzwakt om te kunnen lopen. Ze zou eigenlijk met de ambulance naar huis moeten, maar dat wil ze niet. Ik zal haar in de auto tillen. Kijkt u goed hoe ik dat doe, want als ze thuis is, moet u haar er op die manier uittillen en naar binnen brengen. Kunt u dat, denkt u?

Natuurlijk. Alles wat nodig is, zal gebeuren.

Goed. Volg mij.

De broeder reed de rolstoel naast de auto. Don opende het portier en Helen werd voorzichtig in de auto getild.

Let op, dat u haar met uw armen moet ondersteunen en niet met uw handen stevig vast houdt. Want dan doet u haar pijn. Hier zijn medicijnen. Die moet ze vanavond al beginnen te nemen.

Goed. Komt voor elkaar.

Succes.

De broeder nam afscheid van Lady Helen en Don reed weg. Hij hield Helen via de spiegel in de gaten. Ze had nog niets tegen hem gezegd. Keek alleen wat stilletjes voor zich uit. Na een tijdje vroeg hij:

Gaat het een beetje, mevrouw?

Ze keek op. Kwam een beetje los van haar lethargie en glimlachte flauwtjes.

Jawel, Don. Ik ben alleen erg moe. Die onderzoeken zijn moordend.

Ja, dat zal best.

Ze zwegen weer een tijd. Toen zei Helen:

Ze geven me nog twee jaar.

Er gleed een traan uit haar ooghoek. Don slikte.

Dat is niet veel.

Nee.

Ze zwegen weer. Don wist niet goed, wat hij moest zeggen.

Hij probeerde zijn aandacht bij het verkeer te houden. Toen ze op High Wealth aankwamen, tilde hij haar voorzichtig uit de auto. Hij droeg haar het bordes op en naar binnen. Madge ging hen voor naar boven. Deed de deur van Helen 's slaapkamer open en Don zette haar voorzichtig op de rand van het bed.

Redt u het zo, mevrouw? Madge zal u helpen. Of moeten we een verpleegster gaan regelen?

Nee, het zal wel lukken, Don. Madge en ik hebben dit vaker meegemaakt. Bedankt voor je goede zorgen.

Don vertrok naar beneden en ging de auto wegzetten.

Een paar dagen later was Helen weer op de been. Met de nieuwe medicijnen voelde ze zich iets beter dan eerst. Maar toen kwam haar neef Nicholas plotseling aanwaaien. Ze ontving hem in de salon. Don lette er niet op. Hij was druk bezig het grint voor het bordes netjes aan te harken en onkruidvrij te maken. Na een uur kwam de man naar buiten en keek rond naar de situatie voor het huis.

Die bomen moeten weg, zei hij. Ze nemen alle zicht weg op het land erachter.

Het zijn windvangers, zei Don. Ze beschermen de voorgevel. Onzin. Ze moeten weg.

Dat beslist u niet, maar Lady Helen, zei Don.

Helen heeft er geen verstand van. Als je uit kunt kijken over de velden daarachter, geeft dat een beter beeld van de omgeving en dat verhoogt de waarde.

Dat heeft alleen zin, als je wilt verkopen en dat wil ze niet. De bomen blijven dus staan.

De man keek Don scherp aan. Je volgt haar bevelen dus op. Maar over een tijdje is Helen er niet meer en dan beslis ik wat er gebeurt. Dan dien je mijn bevelen op te volgen. Het zou slim zijn om daar rekening mee te houden.

Nee hoor, zei Don. Want ik zal dan niet voor u werken.

Waarom niet?

Voorlopig is Lady Helen er nog. Ik vind het niet bepaald kies om nu al over de tijd na haar dood te praten. Goedendag.

Don liep weg. Hij begreep nu, waarom Helen de man niet mocht. Hij mocht hem ook niet.

3

In de daarop volgende weken knapte Helen zichtbaar op. De nieuwe medicijnen sloegen steeds beter aan. Ook kwam eindelijk het geld los, waar ze op wachtte en dat bood nieuwe kansen. Ze wilde een strategie bedenken om haar neef buitenspel te zetten, waar het High Wealth betrof. Ze nam contact op met een advocaat, die haar ook had bijgestaan na de dood van haar ouders. Ze wilde, dat hij bepaalde zaken onderzocht, maar ze sprak er nog met niemand over. Wel gaf ze Don aan het eind van die week 100 pond in plaats van 3. Wat is dit nu?, vroeg Don verbaasd.

Ik heb eindelijk geld van de verkoop van de renpaarden, die ik van de hand heb gedaan. Je hebt nog achterstallig loon vanaf het begin tegoed.

Maar toch niet zoveel? meende Don.

Een normale arbeider verdient al gauw 10 pond per week. En jij doet het werk van drie. Je hebt er recht op. Neem nou maar aan, alsjeblieft.

Nou goed dan. Als u dat vindt. Dank u wel.

Ik heb nog een vraag aan jou: Kun je dansen?

Dansen? U bedoelt stijdansen?. Foxtrot en zo?

Dat bedoel ik, ja.

Ik heb het ooit wel geleerd, maar al jaren niet meer gedaan.

Waarom?

Volgende maand is het jaarlijkse bal van het Jockey Fonds.

Daar ga ik altijd naar toe. De laatste paar keer met Nicholas, maar dat wil ik niet meer. Zou jij me willen begeleiden?

Ik? Ik zal u er graag naartoe brengen, natuurlijk. Maar mee naar het bal zelf? Waarom ik?

Omdat ik niet met Nicholas wil; dat zei ik al. Ik wil er ook niet alleen heen. Maar het zou leuk zijn weer eens te dansen en als het niet blijkt te gaan, hoef ik jou tenminste niets uit te leggen.

Oké, dat begrijp ik. Goed, ik zal u begeleiden. Maar dan wil ik graag eerst even met u oefenen. Ik heb in geen jaren gedanst en we willen geen figuur slaan, toch?

Nee, zeker niet. We kunnen in de balzaal oefenen. Nu?

Waarom niet? Als het u nu uitkomt?

Graag. Lijkt me leuk.

De balzaal op High Wealth was een grote langwerpige zaal, met een spiegelglad gewreven vloer. Er was een goede muziekinstallatie. Don keek de bakken met platen door op zoek naar iets geschikts. Helen zat aan een tafeltje langs de kant te wachten op wat er komen ging. Tenslotte koos Don voor een plaat van Tom Jones met een paar bruikbare nummers om op te oefenen. Toen de muziek begon knoopte hij keurig zijn jasje dicht en liep op Helen toe. Hij boog correct en vroeg:

Mag ik deze dans van u, Mylady?

Graag, Mr. Stacey, antwoordde Helen glimlachend.

Hij bood haar zijn arm en leidde haar de dansvloer op. Haast automatisch nam hij de juiste danshouding aan. Hij luisterde en telde in gedachten de maat mee. Hij stapte op het juiste moment naar voren en leidde Helen in een rustige Engelse wals door de zaal.

Het gaat prima, vind ik, zei Helen na een poosje.

Don glimlachte. Ja, valt me niet tegen.

Het volgende nummer was een foxtrot. Dat was al een stuk sneller. Don leidde Helen rond en ze volgde hem moeiteloos. Maar daarna leidde hij haar terug naar haar stoel.

Dit lijkt me wel even genoeg voor een eerste keer. U mag u niet te veel vermoeien. Maar het ging heel goed, vind ik.

Zeker, je danst prima, Don. Het was heel fijn. Zullen we volgende week nog eens oefenen?

Hij glimlachte. Lijkt me leuk. Dan zal ik een paar andere dansen uitzoeken. Maar wat me opvalt in deze zaal, is dat er een uitstekende akoestiek is. Mag ik even iets op die vleugel proberen?

Natuurlijk, als je dat wilt.

Don opende het klavier en dacht even na. Hij sloeg een paar akkoorden aan en begon toen het eerste stuk van Für Elize van Beethoven te spelen. Een gemakkelijk stuk, want hij had ook al in geen jaren piano gespeeld. Hij luisterde hoe het klonk. Even los van zijn amateuristische spel, klonk het erg goed. Hij keek op naar Helen.

De akoestiek is hier geweldig. Een professioneel muzikant zou hier prachtige concerten kunnen geven.

Ze keken elkaar aan en dachten hetzelfde.

Don, wat een geweldig idee!

We zouden kleine gezelschappen kunnen vragen hun optredens hier te geven in plaats van in concertzalen in de stad. En dan een deel van de recette opstrijken. En in de pauze kunnen we drankjes schenken in de zaal hiernaast en daar geld voor vragen. We moeten dit idee verder uitwerken. De zaal is prima geschikt. We kunnen er zeker zo'n 80 man in kwijt. Dat moet geld kunnen opleveren.

Laten we het met Matthew bespreken, stelde Helen voor. Het is echt een kolfje naar zijn hand, om zoiets uit te werken. Contacten leggen met agentschappen en zo. Over prijzen onderhandelen. Maar het blijft jouw idee. Je speelt trouwens ook niet onaardig piano.

Don grinnikte. Hoorde bij de opvoeding. Ik had er vroeger een hekel aan. Toonladders oefenen en zo. We probeerden er altijd onderuit te komen, maar de muziekleraar was onverbiddelijk. Net als mijn vader trouwens.

Wie zijn "we" in dit verband, vroeg Helen. Een broer of zo? Zoiets, grijnsde Don. De zoon van Sir William, John, is vrijwel tegelijk met mij geboren en we zijn samen opgevoed, door mijn ouders. John 's moeder was gestorven bij zijn geboorte. Maar omdat John natuurlijk opgeleid moest worden om later het land en de titel van zijn vader over te nemen, was muziekles een deel van zijn opvoeding. En automatisch dus ook van de mijne. Je zou John een soort pleegbroer van me kunnen noemen.

Wat grappig, vond Helen. En jullie konden goed met elkaar opschieten?

O ja, we waren altijd samen. Dikke vrienden, altijd geweest. Maar hij ging in Oxford studeren en ik in Luton. We zien elkaar tegenwoordig niet meer zo vaak.

Een week later kwam Don 's vader naar High Wealth. Hij sprak uitgebreid met Lady Helen en liep met haar het hele huis door. Hij wees haar op zaken, die aangepakt moesten worden. Hij reed met Don over het hele terrein en was zeker niet ontevreden over de manier waarop Don het buitengebied op orde had gemaakt, maar wees hem ook op bomen, die nog gesnoeid moesten worden en sloten, die uitgediept moesten.

Maar voor een beginnening in dit vak, die bovendien alles alleen moet doen, heb je een geweldig stuk werk afgeleverd, jongen, complimenteerde zijn vader hem. Alles ziet er keurig uit.

Dank u, Pa. Ik heb het wel allemaal van u geleerd.

Tja, heb ik het dus ook niet verkeerd gedaan, blijkbaar. Maar om dit landgoed rendabel te maken is meer nodig.

We hadden al bedacht om de balzaal te gaan gebruiken voor concerten van kleinere orkesten of koren of iets dergelijks.

Goed idee. Is zeker een mogelijkheid, die onderzocht moet worden. Als het niet genoeg oplevert, en dat zal het de eerste paar jaar waarschijnlijk nog niet zijn, heeft Lady Helen nog allerlei onroerend goed, verspreid over zowat de hele wereld, heb ik gehoord. Het dak zal komend jaar groot onderhoud nodig hebben. Dat is een enorme kostenpost. Ik vrees, dat ze daar een paar panden voor zal moeten verkopen om het gefinancierd te krijgen.

Toen Don en zijn vader weer terug waren bij het huis, wachtte Helen hen op.

Ik ben u zeer erkentelijk voor alle adviezen, Mr. Stacey. We zullen ze zeker ter harte nemen. Als ik iemand in had moeten huren voor zo'n uitgebreide inspectie, zou me dat een vermogen hebben gekost.

Beschouw dit maar als een vriendendienst, Mylady. Don heeft het kennelijk naar zijn zin hier en dat is voor mij erg belangrijk. Ik wens u veel succes.

Een paar dagen later was Don bij toeval getuige van een telefoongesprek, dat Helen met haar neef Nicholas voerde. Hij hoorde natuurlijk maar één kant van het gesprek, maar dat was voldoende om zijn argwaan te wekken. Helen zei:

Ik ga dit jaar niet naar het bal, Nicholas.

Omdat ik geen renpaarden meer heb. Die heb ik moeten verkopen. Geen paarden, geen jockeys, dus hoef ik ook niet naar dat bal.

Kan best zijn, maar dan heb je dus gewoon pech, Nicholas. Ik hoef geen geld in dat fonds te steken, als ik geen paarden meer heb lopen. Ik heb het geld zelf te hard nodig.

Ik hoefde dat helemaal niet met jou te overleggen. Ik neem zelf mijn beslissingen. En ik zit niet te wachten op die adviezen van jou. Jij wilt alleen maar verkopen en je weet best, dat ik dat nooit zal doen.

Dit gesprek is zinloos, Nicholas. Gegroet.

Helen had in de salon staan telefoneren. Ze legde de hoorn neer en draaide zich om. Toen zag ze Don staan en realiseerde zich, wat hij gehoord kon hebben.

Don, wat is er?

Neem me niet kwalijk, mevrouw, het is niet mijn gewoonte uw telefoongesprekken af te luisteren, maar ik hoorde bij toeval een paar zinnen en die verbaasden mij. Gaat u niet naar dat bal?

Jawel, wij zouden toch samen gaan? Maar ik wil niet, dat Nicholas dat weet. Als hij hoort, dat ik er niet met hem heen ga, wordt hij woest en gaat vervelend doen.

Excuses mevrouw, maar hij doet altijd vervelend tegen u. Dus waarom nu die leugen? Ik krijg het gevoel, dat ik ergens voor gebruikt wordt, terwijl ik niet weet waarvoor. En daar houd ik niet van.

Dat begrijp ik, Don. Maar ik ben nog niet zover, dat ik je alles kan uitleggen.

Dus u gebruikt me inderdaad. Voor iets tegen uw neef.

Ja, gaf Helen toe. Maar ik kan pas na het bal vertellen, wat er allemaal speelt. Wil je tot zolang geduld met me hebben, Don? En het spel meespelen?

U vraagt heel wat van me, mevrouw. Dit is een soort bridgen met een blinddoek voor. Erg riskant.

Dat is waar, maar als je zelf blind speelt, zul je op je partner moeten vertrouwen. Op mij dus. Wil je dat voor me doen? Ik beloof je, dat ik na het bal alles zal uitleggen.

Vooruit dan maar. Ik kwam eigenlijk hier om te vragen of u nog wilde dansen.

Graag. Ik vind het heel leuk om met je te dansen.

Laten we dat dan maar gaan doen. Ik heb Weense walsmuziek gevonden en een nummer om de slowfox op te oefenen. Die is lastiger dan de gewone foxtrot. Ik weet niet, of ik dat nog kan.

Dus dansten ze weer samen en het ging heel behoorlijk. Bij hun vorige oefeningen had Don steeds keurig afstand

bewaard tussen zijn lichaam en dat van Helen, maar bij de Weense wals moet er flink in het rond gedraaid worden en Helen werd daar wat duizelig van en wankelde. Don trok haar in een automatisch gebaar wat dichter tegen zich aan om haar overeind te houden. Hij was zich heel erg bewust van haar lichaam tegen het zijne en realiseerde zich, dat zij hetzelfde moest voelen. Een ogenblik lang dacht hij erover de situatie te rekken, maar nam toch afstand. Helen keek hem even aan, maar zei niets. Ze had zelf ook genoten van dat kleine moment van intimiteit. Het was veelzeggend voor de relatie, die langzaam tussen hen tot stand kwam. En ze wisten het beiden.

Het bal van het Jockey Fonds vond half december plaats in het Royal Country Hotel aan de weg naar Ascot. Het fonds, dat jockeys en hun families ondersteunt, als ze door hun werk blijvend gehandicapt raken of overlijden, houdt jaarlijks een liefdadigheidsbal om fondsen te werven. Alle jockeys, trainers, eigenaren, sportjournalisten en andere mensen, die ook maar in de verte iets met paardenrennen te maken hebben, worden uitgenodigd. Het is een chique bal, de adel is ruim vertegenwoordigd en uiteraard ook het bestuur van de Jockey Club: de grootste commerciële organisatie in de Britse paardensport. Aan het hoofd stond Sir Thomas Fiarly. En met deze Sir Thomas had Helen een afspraak gemaakt. Omdat ze zich officieel had teruggetrokken uit de paardensport, zou ze geen uitnodiging krijgen. Maar Sir Thomas zou zorgen dat zij, buiten de normale kanalen om, er toch één kreeg en een gast mee mocht brengen. Want haar aanwezigheid op dit bal was nodig voor haar plan om Nicholas buitenspel te zetten. En dus ging ze er heen met Don.

Ze gingen in de Rolls Royce, want bij zo'n gelegenheid moest je in stijl gaan. Helen droeg een chique cognackleurige japon met een bontcape en Don was in smoking. Hij was zelfs naar de kapper geweest en had zijn ruige hardos in een fatsoenlijk kapsel laten veranderen. Hij zag er gelijk een stuk volwassener uit. Helen 's haar was opgestoken met dartele

krullen hier en daar langs haar ranke hals. Bij aankomst overhandigde Helen haar uitnodiging en ze liepen naar binnen. Er was al veel volk aanwezig en ze troffen Sir Thomas in de zaal waar het banket op tafels klaar stond.

Ach Lieve, daar ben je dan. Ik ben blij je te zien. Hoe gaat het met je? Hij kuste galant Helen 's hand.

Goed, Sir Thomas, ik heb andere medicijnen en daar voel ik me veel beter bij. Daarom wilde ik toch graag komen. Mag ik u aan Donald Stacey voorstellen? Hij is mijn gast voor deze avond.

Sir Thomas schudde Don de hand. Prettig kennis te maken, beste kerel. Wij hebben elkaar nooit eerder ontmoet, geloof ik. Dat kan kloppen, Sir. Ik kom van Aynsford. Sir William Denver heeft geen renpaarden, dus kom ik ook nooit naar de races. Aynsford hè? Maar daar ben ik wel eens geweest.

Overleggen met Sir William voor zaken van het Hogerhuis. Ik meen me te herinneren, dat hij een zoon heeft. Ongeveer uw leeftijd, schat ik.

Bijna Sir, Ik ben een uur ouder dan John. Maar daar kan hij niets aan doen. Ik ben de zoon van de rentmeester.

Ach, juist ja. Sir Thomas glimlachte om het grapje. Wel, pas maar goed op Lady Helen, jongeman. Ik ken haar al vanaf dat ze een klein meisje was. Ik was goed bevriend met haar vader en daarom weet ik veel van haar problemen. Dat ze hier vanavond toch wilde komen, is fantastisch. We spreken elkaar later vanavond nog wel.

Sir Thomas liep weg en Don vond voor Helen een plaatsje aan een tafeltje. Hij vroeg wat ze wilde drinken en regelde een glas champagne voor haar. Het feest was verdeeld over meerdere zalen, met verschillende soorten muziek. Waar zij zaten was een strijkorkestje aan het spelen. Enkele gasten waren al aan het dansen. Don vroeg Helen of ze ook al wilde dansen.

Lijkt me een goed idee. Er is nu nog voldoende ruimte op de dansvloer.

En dus dansten ze. Don merkte niet, dat er hier en daar over hen gefluisterd werd. Maar Helen had meer ervaring met dit soort gelegenheden en zag het wel degelijk. Het ging goed. Later op de avond sprak ze even met Tony Unwin, van Sporting Life. De verslaggever maakte een opmerking over het feit, dat ze haar paarden verkocht had en toch op het bal verscheen.

Ach Tony, weet je. Ik heb zoveel jaren paarden gehad en hun jockeys hebben al die tijd zoveel inspanning voor mij geleverd en risico's voor mij genomen. Ik ben al zo vaak tekort geschoten, doordat ik niet naar de races kon komen kijken. Dan mag ik ze nu toch nog wel een beetje sponsoren? Het wordt door iedereen heel erg gewaardeerd, Mylady, zei Tony. En u ziet er erg goed uit, als ik het zeggen mag. En een nieuwe begeleider, zag ik.

Ja, Don is geweldig. Hij doet heel veel voor High Wealth. Hij heeft ook heel veel ervaring met landgoedbeheer. Met zijn inbreng zal het landgoed weer opbloeien.

Kijk eens aan, dat is goed nieuws. En hij laat u ook opbloeien. Ik wens u beiden veel geluk.

Dank je, Tony.

Later danste Helen nog met Sir Thomas. Haar oude vriend was bezorgd.

Is het niet allemaal te vermoeiend voor je, lieve kind?

Nee hoor, het gaat goed. Alles verloopt volgens plan.

Iedereen moet zien, dat ik naar behoren kan functioneren.

Iedereen heeft waargenomen, dat er een nieuwe man aan mijn zijde staat. Ik heb net nog even met Tony Unwin

gesproken en Don de hemel in geprezen. Nicholas zal uit zijn vel springen, als hij morgen de krant leest.

Maar had je je vriend niet tevoren moeten vertellen, wat de bedoeling was?

Nee, beter van niet. Hij vermoedt wel iets. Hij weet, dat het met Nicholas te maken heeft. Hij is bereid zijn rol daarin te spelen. Hij weet alleen nog niet, wat de tweede akte zal zijn.

Ben je niet bang, dat hij zich terug zal trekken, als hij dat door krijgt?

Nee, Don trekt zich niet terug. Hij zou in ieder geval bij me blijven tot het eind. Ook in de rol van terreinknecht, annex chauffeur. Dus waarom hem niet alles gegund? Hij verdient het.

Goed Lieve. Als je hulp nodig hebt, kun je op me rekenen. Dat weet je.

Ik weet het, Mylord. En ik ben u dankbaar. Ik houd u op de hoogte.

Ze danste die avond nog een paar keer met Don. Ze verlieten het feest pas in de kleine uurtjes. Helen was bekaf, maar voldaan. Ze zaten in het donker in de luisterrijke auto naast elkaar. Don vroeg:

Heb je vanavond bereikt, wat je wilde bereiken?

Ja, volgens mij wel. Het viel haar meteen op, dat hij haar niet met u aansprak, maar ze zei er niets over.

En wat gaat er nu gebeuren?

Ik verwacht Nicholas morgen in de loop van de ochtend. Hij zal heel kwaad zijn. Ik heb vanavond met een verslaggever gesproken.

Dus hij leest morgen in de krant, dat je toch naar het bal was, zonder hem.

Ja en met jou. Ik heb tegen die verslaggever gezegd, dat jij veel ervaring hebt met het beheer van landgoederen.

Zo, dus nu ben ik de gebeten hond.

Nee, ik. Omdat ik zijn plannen heb doorkruist. Als hij morgen komt, wil je dan in de buurt blijven, maar alleen ingrijpen als het niet anders kan? Dit is een karwei, dat ik zelf af wil maken.

Ben je bang, dat hij gewelddadig wordt?

Ik denk het niet. Hij is altijd eerder laf, dan agressief geweest, maar je weet nooit. Een kat in het nauw...

Goed, ik zal in de buurt blijven.

Nicholas kwam tegen elven aangescheurd. Hij stormde de trap naar het bordes op en bonsde luid op de deur. Matthew

deed open. Hij duwde de oude man opzij en beende naar binnen.

Waar is Helen?

Matthew sloot de deur voor hij antwoordde: Ik zal u voorgaan.

Ongeduldig liep Nicholas achter Matthew aan naar de salon.

Matthew diende hem netjes aan:

Mr. Page voor u, Mylady.

Dank je, Matthew.

Nicholas beende naar binnen en begon gelijk uit te varen.

Je bent toch naar het bal geweest. Je hebt tegen me gelogen.

Ik ben apart uitgenodigd door Sir Thomas Fiarly.

En je hebt die knecht van je meegenomen. Met een knecht

naar een bal! Ben je gek geworden? Je had mij moeten

bellen, dan was ik gewoon meegegaan.

Maar ik wilde jou niet mee hebben, Nicholas. Ik wilde er voor

mezelf heen, niet voor jou.

Hoe bedoel je?

Je hebt toch gelezen wat er geschreven is? Lady Helen Tyler

weer helemaal terug! Helen Tyler bloeit als nooit tevoren! Ik

heb de kranten ook gelezen, Nicholas. Hier was het me om te

doen. Als ik met jou was gegaan, was dat niet gebeurd.

Hij keek haar woest aan. Wat ben je verder van plan?

Op dezelfde voet doorgaan, natuurlijk. Wat dacht je dan? Ik

laat me door jou niet langer in een hoek drijven, Nicholas. Ik

heb jouw slimme plannetje doorkruist. Je kunt nu niet meer

zeggen, dat ik zwak en ontoerekeningsvatbaar ben. Of niet

handelingsbekwaam, zoals dat zo mooi heet. Iedereen heeft

gezien, dat ik dat wel ben. Je krijgt geen kans meer hier de

zaak over te nemen.

Dat zullen we nog wel eens zien. Ik heb nog meer pijlen op

mijn boog.

Daar twijfel ik niet aan. Wil je nu vertrekken, Nicholas? Ik heb

genoeg van je aanwezigheid.

Ik zal gaan, wanneer ik dat verkies. Ik ben het enige familielid,

dat je nog hebt. Je kunt niet om mij heen.

Verdwij, Nicholas.

Nee, ik blijf zolang ik wil. Hij ging in een stoel zitten. Maar Don had alles gehoord en kwam de salon binnen. Liet de deur open staan en zei met een gebaar naar de deur:

Mr. Page, mag ik u verzoeken?

Nee, jij mag niets. Je mag verdwijnen. Helemaal en voorgoed. Wegwezen jij.

Mr. Page, Lady Helen wenst, dat u vertrekt. Dwing me niet, u daarbij een handje te helpen.

Je zou niet durven!

U hebt er geen idee van wat ik allemaal durf. Ik heb niets te verliezen en u heel veel. Gaat u op uw eigen benen naar buiten, of moet ik u dragen?

Nicholas had eindelijk door, dat het Don dodelijke ernst was. Hij gromde woest, maar durfde het niet op een gewelddadig treffen aan te laten komen. Helen heeft gelijk, dacht Don. Het is een lafbek.

Jullie zijn nog niet van me af, viel hij woest uit en liep toen naar buiten. Don volgde hem en keek hem na, toen hij de poort uit reed. Toen sloot hij de deur en liep terug naar de salon. Hij liep naar het buffet en schonk wat sherry in voor Helen.

Dank je Don, zei Helen. Ook voor je interventie. Dat was precies op tijd.

Don ging in een stoel tegenover Helen zitten en zweeg. Keek haar alleen afwachtend aan.

Helen haalde diep adem en stak van wal.

Ja, ik heb je uitleg beloofd. Die zal ik geven. Je weet, dat Nicholas al een tijd bezig is om dit landgoed in handen te krijgen. Eerst was hij nog wel bereid te wachten tot ik dood ging. Hij verwachtte waarschijnlijk, dat dit wel snel zou gebeuren, maar ik geef niet zo gauw op. Met de nieuwe medicijnen ging het zelfs een stuk beter, dus hij vreesde, dat hij nog lang zou moeten wachten. En hij heeft geld nodig. Hij heeft zijn eigen kapitaal er al door gejaagd. Zijn plan was om me in een kliniek te laten opnemen en me handelingsonbekwaam te laten verklaren. Dan zou hij vrij spel

hebben. Dat kon ik niet laten gebeuren. Toen ik weer geld ter beschikking had, heb ik een advocaat in de arm genomen en wat dingen laten uitzoeken. Ik kon natuurlijk door mijn artsen een verklaring laten opstellen, dat ik volledig in staat was mijn eigen beslissingen te nemen, maar dat zou misschien niet genoeg zijn. Ik moest in de publiciteit treden. Mij voor publiek vertonen en laten zien, dat ik niet onbekwaam ben. In de rensportwereld kent iedereen me en het bal stond voor de deur. Was er een geschikter podium denkbaar? Ik moest daar dus heen, maar zonder Nicholas. Ik heb via Sir Thomas een uitnodiging geregeld, zodat ik wel naar binnen kon. Ik moest hem wel uitleggen, wat ik van plan was en waarom. Maar hij beloofde me te helpen. Ik plaatste mezelf dus in de schijnwerpers, samen met jou. Dat was ook belangrijk. Het moest duidelijk zijn, dat ik bezig was High Wealth nieuw leven in te blazen. Ik had een nieuwe begeleider, die verstand heeft van landschapsbeheer. Een duidelijk signaal. Het kwam zelfs in de krant. Daarmee stond Nicholas buiten spel. Daarom was hij zo kwaad.

Hij zal weer iets anders proberen, merkte Don op.

Natuurlijk, daarom is een snelle volgende stap van onze kant belangrijk. Hij mag op geen enkele manier de kans krijgen, hier een voet tussen de deur te krijgen. Mijn advocaat heeft uitgezocht wat mijn mogelijkheden zijn en dat zijn er eigenlijk maar twee. De ene is, dat ik zelf alle onderdelen van het familiekapitaal verkoop aan wie ik daarvoor geschikt acht. In zijn geheel of als losse onderdelen. Maar dan zou alles uit elkaar vallen en dat wil ik juist voorkomen. Een andere mogelijkheid is, dat ik trouw en bij de huwelijksakte bepaal, dat al mijn bezittingen, inclusief de titel van Baron, overgaan naar mijn echtgenoot, op voorwaarde, dat hij het landgoed als geheel intact zal laten, zolang ik leef.

Er viel een stilte. Don keek haar peinzend aan.

Houd je van mij, Don?

Ja, ik houd van je. Dat weet je wel.

Ze glimlachte. Dat weet ik, inderdaad. Maar uit jezelf zul je het niet vragen, dus doe ik het maar. Wil je met me trouwen, Don?

Hij stond op en liep naar haar toe. Liet zich naast haar op de bank neer en keek haar recht aan.

Als dat is, wat jij graag wilt Helen, zal ik met je trouwen en mijn best doen je gelukkig te maken in de tijd, die ons samen gegund is.

Ze legde haar armen om zijn hals. Oh Don, ik hoopte zo, dat je dit zou zeggen.

Hij boog zich voorover en kustte zacht haar lippen.

Ik houd heel veel van je, Helen.

En ik houd heel veel van jou, Don. Ik wist, dat ik op je kon rekenen. Je bent een geweldig mens.

Ik zou toch wel bij je gebleven zijn, ook zonder huwelijk. En ik zou mijn best hebben gedaan voor High Wealth.

Dat weet ik. Dat doe je al. Maar Nicholas mag geen kans krijgen het in te pikken. Met een huwelijk onder die voorwaarden, staat hij volledig buitenspel. Hij kan het aanvechten, maar hij maakt geen kans. Alles is straks van jou. Het is de beloning voor al je inspanningen en voor je trouw. En we kunnen nog een tijdje samen gelukkig zijn. Want dat is ook iets, waar ik al heel lang naar verlang.

Ik ook. Don kustte haar weer. Vuriger nu. En ze beantwoordde zijn kussen vol enthousiasme.

Moeten we wachten tot we getrouwd zijn? vroeg hij.

We hebben niet veel tijd te verliezen, denk ik.

Hij glimlachte en stond op. Tilde haar voorzichtig in zijn armen en liep naar de deur. Maak eens open, verzocht hij. Helen reikte naar de deurkruk en hij droeg haar naar boven. Ze zagen Matthew niet, die hen in de hoek van de hal stond na te kijken en tevreden glimlachte.

Hun liefde was vurig, maar toch vol tederheid. Don was voorzichtig, hij wilde haar geen pijn doen. Het was de vervulling van een lang gekoesterde droom voor hen beiden. Het was volmaakt.

Later die middag spraken ze over de meer praktische invulling van hun huwelijk.

Wanneer? vroeg Helen.

In ieder geval, zo snel mogelijk. Wie wil jij als getuigen?

Sir Thomas en Matthew. En jij?

Mijn vader en John. Ik zal ze gelijk bellen.

Hij belde naar Aynsford en kreeg zijn vader aan de lijn.

Pa, met Don. Moet u horen, ik ga trouwen. Met Helen. Wilt u getuige zijn?

Jongen, je overvalt me. Weet je zeker, dat je dat wilt?

Natuurlijk weet ik dat zeker. Anders deed ik het niet.

Jullie hebben maar een paar jaar.

Daarom juist. We hebben geen tijd te verliezen. Doet u het?

Natuurlijk. Als jullie dat allebei willen.

Dat willen we. Is John thuis?

Ja. Je wilt hem ook vragen, natuurlijk. Hij is hier. Ik zal hem roepen.

Even later kwam John aan de lijn. Hallo maatje, lang niet gesproken. Hoe gaat het met je?

Goed. Ik ga trouwen met lady Helen Tyler, van High Wealth.

Wil jij getuige zijn?

Tuurlijk. Dacht je, dat je zou kunnen trouwen zonder mijn goedkeuring? Maar ik wil haar wel graag eerst even zien.

Kijken of ze goed genoeg voor je is en zo.

Ja, dat zal best, lachte Don. We komen morgen naar Aynsford. Mam heeft Helen ook nog niet ontmoet. En dan zullen we het een en ander toelichten. Er zitten wat voorwaarden aan dit huwelijk. Dat is altijd zo, als je bij de adel introuwt. Maar deze zijn een beetje ongebruikelijk. Je hoort er morgen meer over.

De volgende dag zaten Helen en Don 's morgens aan de koffie in de salon van Aynsford. Don 's vader had John al enigszins op de hoogte gebracht van Helen 's ziekte. Maar zowel John als Don 's ouders waren verrast door de voorwaarden, die Helen aan het huwelijk gesteld had.

Hij krijgt alles? vroeg John. Ook de titel? Is hij nog eerder baron, dan ik. Hij moet ook altijd voor kruipen. Alleen maar omdat hij een uur ouder is. Het is niet eerlijk.

Iedereen schoot in de lach om John 's verongelijkte gezicht. Nou, ik zal me er maar weer bij neerleggen, grijnsde John. Ik hoop, dat jullie samen gelukkig zijn. Je kunt op me rekenen, maatje. Wanneer gaat het gebeuren?

We hebben een beetje haast, dat begrijpen jullie wel. We willen morgen in ondertrouw en dan een datum prikken, zo snel als mogelijk is.

Mooi. Ik ga vanmiddag met jullie mee naar High Wealth. Vergeet niet, dat ik landschapsbeheer studeer. Ik wil wel eens zien, wat je er van gemaakt hebt, daar. Ik heb vrij tot na Nieuwjaar. Misschien kan ik je nog een beetje helpen. Ze trouwden op 23 januari 1973 en het was een groots feest. Sir Thomas gaf de bruid weg en Don 's moeder hilde. De huwelijksvoorwaarden werden in zijn geheel voorgelezen voor de trouwakte getekend werd. Dat was niet echt gebruikelijk, maar in dit geval vond vooral Sir Thomas, dat het handig was om Don 's positie voor de buitenwereld duidelijk te stellen. De halve Engelse aristocratie kwam naar het feest en de kranten kopten de volgende dag met:

NIEUW BLOED VOOR HIGH WEALTH

In het artikel werd uitgebreid ingegaan op de positie van de nieuwe baron en de toekomst van het landgoed. Nicholas Page was voorgoed buiten spel gezet. Hij was niet naar de bruiloft gekomen. En dat had ook niemand verwacht. Hij was geen sportief heerschap.

4

In hun eerste huwelijksjaar veranderde er veel op High Wealth. Het vastgoed, dat de familie Tyler bezat in Buenos Aires en Kaapstad werd verkocht. Daarmee kwam een flink kapitaal vrij om het dak van het oude huis te vervangen. De paarden overleden en de oude stallen en schuren werden gesloopt. Matthew had contracten geregeld met een klein

kamerorkest met koor, dat regelmatig concerten ging geven in de balzaal. Daar kwam best veel volk op af. Daarnaast werden contacten onderhouden met de muziekschool in Guildford en er kwamen regelmatig studenten en muzikleraren voor oefeningen en optredens over de vloer. Dat inspireerde Don om ook weer eens muzieklessen te nemen en verschillende instrumenten uit te proberen. Hij raakte steeds meer in de muziek geïnteresseerd. Na het eerste jaar speelde hij naast piano ook keyboard en gitaar. Met Helen ging het geleidelijk aan bergafwaarts. De medicijnen, die haar eerst zo goed op de been hadden geholpen, begonnen hun uitwerking te verliezen. Ook chemokuren hielpen niet meer. In het tweede jaar van hun huwelijk werd er op High Wealth een talentenjacht georganiseerd voor jonge musici, wat ook op televisie werd uitgezonden, maar ze kon er nauwelijks bij aanwezig zijn. Begin 1975 was ze nog maar een schim van de mooie vrouw, die Don had leren kennen. Maar hij hield daarom niet minder van haar. Soms zaten ze uren op de bank in de zonnige serre. Dan zat ze op Don 's schoot en leunde tegen zijn borst, terwijl ze in een plaid gewikkeld lag. Want ze had het altijd koud. Maar dan kon ze naar de bloemen kijken, waar ze zo gek op was. Ook op hun laatste dag samen, zaten ze zo op de bank. Het was een mooie voorjaarsdag, de zon scheen en het was warm in de serre achter het glas. Maar Helen had het koud en Don had haar in de plaid gewikkeld op zijn schoot gelegd. Hij hield haar in zijn armen en streekte zacht haar haren. Ze wisten allebei, dat ze in geleende tijd leefden. De twee jaar, die haar voorspeld waren, waren al ruim voorbij. Het was duidelijk, dat het einde eraan kwam. Helen had zich ermee verzoend, maar Don had het er heel moeilijk mee. Hij wilde zijn geliefde niet kwijt en voelde zich machteloos. Je moet niet te lang om mij rouwen, lieveling, zei Helen zacht. Je bent nog jong. Er komt echt wel weer een nieuwe liefde in je leven.

Dat wil ik helemaal niet. Ik wil jou bij me houden, maar dat kan niet.

Nee, dat kan niet. Je moet me los laten, lief, en opnieuw beginnen. Ik ben heel blij geweest met deze jaren met jou. Je hebt me heel gelukkig gemaakt. Maar we wisten allebei, dat het maar kort zou zijn. Je moet me los laten, Don. Je moet me laten gaan.

Dat kan ik niet. Ik houd van je.

En toch moet het, mijn schat. We hebben geen keus. We moeten afscheid nemen. Kus me. Kus me, zoals jij dat zo heerlijk kunt.

Hij kuste haar, zacht en warm en teder. Ze legde haar hoofd tegen zijn borst en sloot haar ogen. Don hilde stil en bleef haar strelen. Ze ademde nog een tijdje, maar na verloop van tijd hield dat op. Ze lag stil en Don liet zijn tranen de vrije loop. Hij bleef nog meer dan een uur zo met haar in zijn armen zitten. Toen kwam Matthew de serre binnen en zag wat er was gebeurd. Hij legde zijn hand op Don 's schouder. Het is voorbij, jongen. Kom, laten we haar naar boven brengen.

Don zuchtte en veegde zijn tranen weg.

Ja, het zal wel moeten. Wil je Madge waarschuwen?

Hij droeg haar voor de laatste maal de trap op naar hun kamer en legde haar op bed. Madge kwam om haar te wassen en haar mooiste jurk aan te trekken. Matthew had John al gewaarschuwd en die kwam meteen om zijn vriend bij te staan. John was veel op High Wealth geweest de afgelopen jaren. Hij had actief meegewerkt aan alle muzikale activiteiten, die georganiseerd waren, maar ook veel aan het onderhoud van het landgoed gedaan. Vooral in de laatste maanden, dat Don bijna al zijn tijd aan Helen had besteed. Samen organiseerden ze de uitvaart. Toen alles achter de rug was, bleef John bij hem. Hij drong zich niet op, maar was op de achtergrond aanwezig en hield Don in de gaten, zodat hij een aanspreekpunt had, als hij daar behoefte aan had. Maar de nachten waren het ergst. Don had het gevoel of een deel

van zijn lichaam geamputeerd was, zoveel pijn deed het. Het kostte hem maanden om over het verlies van zijn Helen heen te komen. Maar alles slijt, zelfs het grootste verdriet en tegen de zomer zei Don, dat als John weer wilde zwerven gedurende de zomermaanden, zoals hij elk jaar deed, hij gerust kon gaan.

Goed, maar als er wat is, laat het me dan weten. Ik zal af en toe bellen en laten weten waar ik zit.

Dat zou fijn zijn. Bedankt voor alles, John.

Hé maatje, daar zijn we vrienden voor, toch? Na de zomer kom ik wel weer aanwaaien.

Het leven hernam zijn loop, maar vanwege de vakanties in een traag tempo. Er waren nu geen concerten en de muziekschool was dicht, dus er was niet veel te doen. Het bos en de tuinen vergden natuurlijk onderhoud, maar ze hadden intussen personeel genoeg. Dus het kostte niet veel tijd. Don overwoog om weer een paard te nemen, maar na een paar ritten op een paard van een naburige manege zag hij er vanaf. Hij ging naar de muziekkamer, naast de balzaal, waar nu de vleugel stond en waar normaal gesproken studenten oefenden op allerlei instrumenten. Het was er stil. Hij pingelde wat op het klavier, zocht naar iets, dat in zijn hoofd speelde, maar kon het niet vinden. Hij probeerde het keyboard. Dat had wat meer mogelijkheden. En heel, heel langzaam werd er een melodie geboren in zijn hoofd. Hij speelde tastend, zoekend naar de juiste toonsoort, de juiste kleur. Tot het er plotseling was. Een langzaam opklimmende melodie, als een bloem, die ontluikt en uiteindelijk in al zijn pracht staat te stralen in het licht. Dat nog even volhoudt om tenslotte te sterven en in de aarde te verdwijnen. Hij speelde Helen; speelde zijn leven met Helen en haar sterven en zijn verdriet. Alles speelde hij van zich af. De muziek vloeyde spontaan uit zijn vingers en toen het over was, huilde hij. Toch voelde hij zich sterker nu. Hij raakte het thema niet kwijt en ging er opnieuw mee aan de slag. Het moest een ode worden. Een ode aan de geliefde. Zijn eerste muziekstuk. Hij had niet

gemerkt, dat Madge en Matthew naar hem stonden te luisteren. Hij werkte geconcentreerd en heel gericht nu. Maar de twee oude mensen, die ook lang hadden gerouwd om hun geliefde Helen, glimlachten door hun tranen heen en wisten, dat hij op de terugweg was. Hij had de weg omhoog weer gevonden en hij zou deze weg blijven volgen. De muziek zou zijn nieuwe liefde zijn. Hij bleef schaven aan zijn muziekstuk. Hij probeerde het op papier te zetten en ontdekte hoe moeilijk dat was. Maar stukje bij beetje lukte het. Na een aantal dagen hard werken, had hij drie vellen bladmuziek, die hij kon spelen. Zijn eerste echte compositie.

's Avonds belde John. Hoe gaat het, maat? vroeg hij.

Goed. Ik heb een muziekstuk gecomponeerd.

Het was even stil. Je meent het.

Ja, echt. Het is heel goed, vind ik zelf.

Hoe kwam je daar zo ineens bij?

Weet ik eigenlijk niet. Er zat iets in mijn hoofd, dat er uit wilde. Ik wist eerst niet hoe, was een beetje aan het pingelen en ineens was het er. Daarna ben ik nog wel een paar dagen aan het schaven geweest. Maar de basis kwam spontaan naar boven. Zeg, waar zit jij ergens?

Lake district. Heel mooi hier. Was er nog nooit geweest. Van die kleine dorpjes midden in de woestenis. Niks voor jou, maar mij spreekt het wel aan. Een soort oergevoel. Ik blijf hier wel een tijdje, denk ik.

Nou veel plezier dan maar. We spreken elkaar wel weer.

Don schreef, in de weken die volgden, nog een ander stuk.

Dit keer leek, samen met de melodie, ook vanzelf een tekst te ontstaan. Het was een weemoedige melodie en het lied ging over heimwee en verlies. Maar er kwamen geen tranen los, terwijl hij zong. Alleen een wat zwaar gevoel op zijn borst. Hij deed zijn best zijn stem onder controle te houden onder het zingen. Hij moest los komen uit de melancholie. Zijn volgende stuk moest vrolijker zijn, vond hij. Hij kon niet blijven treuren. Hij moest verder. Hij wilde nieuwe dingen creëren. Tegen dat

John eind augustus terug kwam op High Wealth, had hij zijn vierde compositie af en was alweer met iets nieuws bezig. Het was de zoveelste regendag op rij, toen de keukendeur op High Wealth openging en er een vreemde vent Madge' keuken binnenstapte. Wie bent jij? vroeg ze op hoge toon. Kent u me niet meer, Madge? Ben ik zo veranderd? Ze herkende zijn stem. John! Jij bent het! Ik herkende je niet met die baard en snor. En met dit slechte licht. Wat goed, dat je terug bent.

Hij schudde de regendruppels uit zijn haren en kwam naar haar toe. Sloeg een arm om de schouders van de oude vrouw en gaf haar een zoen op haar wang.

Hoe gaat het met U? vroeg hij belangstellend.

Goed, jongen. Een beetje last van de reumatiek, met al die nattigheid, maar verder gaat alles goed.

Mooi, en Matthew?

Hetzelfde. Last van zijn been door het vocht. Maar hij klaagt nooit, dat weet je.

Ja. Is Don thuis?

In de muziekkamer. Daar is hij tegenwoordig niet meer vandaan te slaan. Hij speelt en zingt. Hij is er wel overheen nu, dacht ik. Zijn muziek wordt al wat lichter van toon.

Goed zo. Ik zal eens gaan kijken.

John liep naar de muziekkamer en luisterde. Er klonken zachte melodieuze klanken door de deur. Hij opende die geruisloos en stapte stilletjes binnen. Don zat aan het keyboard en speelde en zong zijn laatste compositie. John luisterde geboeid.

Toen het uit was zei hij zacht: Heel mooi, Don. Ik wist niet dat jij zo'n goede stem had. Ik ben onder de indruk.

Don draaide zich om: John! Je bent terug. Vond je het echt goed?

Anders zei ik het niet. John kwam naast hem staan en bekeek de vellen bladmuziek.

Is dit dat stuk, waar je het aan de telefoon over had?

Ja. Wil je het horen?

Natuurlijk. Ik ben heel benieuwd.

En Don speelde zijn eerste ode aan Helen. John luisterde geboeid. Liet zich meenemen op de klanken en voelde, dat het goed was.

Heel mooi, Don. Het is muziek, die je hart raakt. Het vertelt een duidelijk verhaal. Heel knap.

John bladerde wat door de andere vellen bladmuziek.

Je bent ijverig geweest, maatje. Je hebt het helemaal te pakken, geloof ik.

Nee, andersom. Het heeft mij te pakken. Ik kan er niet mee stoppen. Het lijkt wel een bron, die overloopt. Soms word ik 's nachts wakker met een nieuwe melodie in mijn hoofd en kan ik er niet meer van slapen.

John grinnikte. Laat eens horen, wat je nog meer hebt gemaakt.

En Don speelde en zong. John was onder de indruk. Hij stond naast Don en keek mee op de bladmuziek. Ging bijna vanzelf meezingen.

Hé man, dit ligt lekker in het gehoor. Speel nog eens.

Ze zongen samen een ander lied.

Dit is goed, man. Laat mij eens spelen.

Don maakte plaats voor hem en John speelde één van Don 's stukken. Het ging goed.

Dit is écht goed, man. Je bent een natuurtalent. Waarom hebben we dat nooit eerder gemerkt?

Geen idee. Ik heb nooit zo veel belangstelling gehad voor muziek. Nu wel. Het was er ineens.

Het is hier geboren, zei John. Sinds jullie hier met die muziektoestanden aan de gang gingen. Toen ben je ineens weer les gaan nemen. Vroeger thuis pingelde je altijd maar wat.

Dat is waar, zei Don. Het is hier begonnen, toen ik voor de eerste keer muziek draaide in de balzaal om met Helen dansspasjes te oefenen. Toen viel de mooie akoestiek hier me op. De klanken deden iets met me. Toen zijn we met die concerten en zo begonnen. Maar toen jij weg was en alles

hier tot rust gekomen was vanwege de vakanties, toen kwam het ineens tot leven. Toen voelde ik voor het eerst die drang om iets te maken. Dat was er daarvoor niet. Ik weet niet waar het vandaan gekomen is.

Uit je hart, denk ik, zei John. Waar zou het anders vandaan moeten komen? Beredeneren kun je het niet.

Ja, je zult wel gelijk hebben.

Don was er een beetje stil van. Hij had een nieuw talent bij zichzelf ontdekt.

5

Maar het leven bestond niet alleen maar uit muziek. Het vastgoed dat de familie Tyler in bezit had gehad was ondergebracht in een aparte vennootschap. Het innen van eventuele huurpenningen en afdracht van lokale belastingen was uitbesteed aan makelaars ter plaatse. Don had er weinig omkijken naar. Op een koude dag in december van dat jaar vond hij echter een brief in de post van een makelaar uit Liverpool die hem berichtte over een huurpand, dat hij daar bezat. De huurders, een ouder echtpaar, dat er tientallen jaren had gewoond, waren beide overleden. Wilde Mr. Stacey het opnieuw verhuren of eventueel verkopen? Of Mr. Stacey soms binnenkort naar Liverpool wilde komen om de zaak in ogenschouw te nemen en te beslissen wat er mee moest gebeuren. Don dacht erover na en belde John.

Ken jij Liverpool?

Wel eens geweest, maar al een paar jaar geleden. Hoezo? Don legde de situatie uit. Zullen we er samen heen gaan? Is goed. Maak maar een afspraak, met die makelaar. Als het leeg staat, kunnen we daar logeren, lijkt me.

Goed idee. Kunnen we het gelijk goed bekijken.

Don maakte voor die vrijdag een afspraak met de makelaar. Het was een bitterkoude dag. Het had geijzeld en er was sneeuw op komst. John en hij kwamen om twee uur 's middags aan bij het pand in Vernon Street. De makelaar wachtte hen op en ging hen voor naar binnen. Ze liepen het

hele pand door dat, naast de begane grond, een kelder en twee verdiepingen telde.

Het is allemaal wel in redelijke staat, maar erg verouderd. Het echtpaar, dat hier woonde, vond dat allemaal wel prima. Nooit problemen mee gehad. Maar in deze staat krijg je het niet snel verhuurd. Alle spulletjes van het echtpaar staan er nog, zoals u ziet. Ik heb geen idee of er nog ergens familie te vinden is. Ik heb in een paar kranten een publicatie geplaatst, maar geen reactie gehad. Dus wat wilt u ermee?

Tja, daar moet ik nog even over nadenken. Mijn vriend en ik blijven hier dit weekend. Ik laat het u maandag weten, is dat goed?

Natuurlijk, geen probleem. Hier hebt u de sleutels. Dan zie ik u maandag wel.

De makelaar vertrok en de beide mannen namen hun intrek in twee van de slaapkamers boven. Het was een ruim pand met meerdere slaapkamers en badkamers.

Wat moesten een paar oude mensen in vredesnaam met zo'n groot huis? vroeg John zich af.

Geen idee. Misschien hadden ze vroeger een groot gezin. Laten we maar wat eten inslaan en dan de stad een beetje bekijken.

Dat deden ze en zo belandden ze aan het eind van de middag in een pub, vlakbij Vernon Street om een pint te vatten. Toen ze een half uurtje later weer naar buiten kwamen en naar hun huis wilden lopen, hoorden ze uit een steegje een angstige kreet:

Help! Nee, niet nog eens. Help! Nee!!

Dat is een meisje, schrok Don.

Hij rende de steeg in met John op zijn hielen. Aan het eind van de steeg zagen ze een paar mannen, die een meisje tegen de grond gedrukt hielden, terwijl een derde zich net met zijn broek op zijn enkels op haar wou storten. Een vierde vent hield een jongen tegen de grond gedrukt, die worstelde om los te komen. Don aarzelde geen seconde en greep de man met zijn broek omlaag bij zijn haren en smeed hem opzij. John

gaf degene, die de jongen tegen hield, een schop tegen zijn hoofd. De twee mannen, die het meisje vastgehouden hadden, kwamen snel overeind en zetten het op een lopen, met hun gewonde makkers in hun kielzog. Don boog zich over het meisje. Ze lag naakt op de bevroren straat en had daar kennelijk al een tijdje gelegen, want ze vertoonde, naast het bloed rondom haar kruis, al behoorlijk bevroeringsverschijnselen. Don trok zijn jas uit en wikkelde die om haar heen. Hij tilde haar snel op en riep naar John: Ze heeft warmte nodig, anders gaat ze dood. Snel naar huis. Kom mee.

Hij begon te rennen. John nam de jongen bij de arm en sleurde hem mee, achter Don aan. Het was maar een klein stukje en binnen een paar minuten stonden ze voor de deur. Don stapte snel naar binnen.

John, probeer een dokter te pakken te krijgen. Liefst hier uit de buurt. Kom mee, jongen.

Hij snelde de trap op en de jongen holde achter hem aan. Boven gekomen ging Don snel een slaapkamer binnen, die kennelijk eerst van het echtpaar was geweest. Don legde het meisje op bed en liep naar een tussendeur.

Kom mee, jongen. Is dat je zusje?

Ja. Gaat ze dood? vroeg de jongen angstig.

Als het aan mij ligt niet. Maar je moet me helpen. Ze is buiten bewustzijn. Ik denk door shock.

Ze stapten een badkamer binnen met een groot antiek ligbad.

Don zette gelijk de hete kraan open en liet het bad vollopen.

Luister, jongen. Hoe heet je?

Tim, meneer.

Goed, Tim. Luister wat je moet doen. Je kleed je snel uit en gaat daar in bad zitten met je rug tegen het hoofdeind. Ik zet zo je zusje op je schoot en dan moet jij haar vasthouden en zorgen, dat ze helemaal onder water blijft, maar niet kopje onder gaat. Begrepen?

Ja, meneer. De jongen begon zich gelijk uit te kleden en stapte in het warme bad. Hij was zelf ook ijskoud en het

voelde weldadig aan. Don kwam binnen met het meisje in zijn armen en zette haar voorzichtig bij Tim op schoot. Liet haar hoofd tegen zijn schouder rusten en legde Tim 's armen om haar middel.

Zo goed vasthouden. Mooi. Prima zo. Ik zal haar voeten masseren om de bloedsomloop te stimuleren.

Don stroopte zijn mouwen op en knielde aan het voeteneind van het bad. Hij pakte de voeten van het meisje onder water vast en begon ze voorzichtig te masseren.

Hoe heet je zusje, Tim?

Mary, meneer.

Ik heet Don Stacey en mijn vriend heet John Denver. Wat is jullie achternaam?

Brooks, meneer.

Zeg maar gewoon Don. Hoe oud zijn jullie?

Vijftien. We zijn een tweeling.

Kun je vertellen wat er gebeurd is, Tim?

De jongen trilde nog als een riet, maar hij begon dapper te vertellen.

We liepen gewoon op straat, toen die kerels ons ineens vanachter beetpakten en die steeg in sleurden. Twee hielden Mary vast en een derde scheurde Mary 's kleren van haar af. Ze gooiden haar op de grond en toen..toen... Hij haalde diep adem om verder te kunnen, maar Don kon de rest wel raden. Waren er al meer op haar geweest, toen wij kwamen of was dat de eerste?

Tim schudde zijn hoofd. Dat was de derde, snikte hij.

De jongen was enorm overstuur door het gebeurde, maar hij hield angstvallig zijn zusje vast en lette op haar gezicht.

Ze doet haar ogen open, riep hij opgelucht uit.

Don keek naar haar, maar haar blik was nog erg leeg. John klopte op de deur en zei:

Hier is de dokter.

Er stapte een jonge vrouw de badkamer binnen, die gelijk haar tas neerzette en de situatie in ogenschouw nam.

Dag Dokter, zei Don. We zijn gelijk begonnen met haar warm te krijgen.

Heel goed, meneer. Hoe lang ligt ze nu in het warme water?

Don schatte: Een minuut of tien, denk ik. U bent er gelukkig snel bij.

Ik was in de buurt, zei de vrouw. En u masseert haar voeten, heel goed.

Ze pakte een thermometer uit haar tas en hurkte naast het bad. Nam Mary 's temperatuur op.

Hm. Ze moet nog wel een tijdje in het water blijven. Het mag nu ook wel wat warmer. Ze begint al bij te trekken. Houd nog even vol, als u kunt. Ik ben trouwens Dokter Jennings.

Geen probleem, zei Don. Hij vertelde de arts hun namen en legde uit wat er precies gebeurd was.

U hebt snel en goed gehandeld, prees de dokter. Terwijl we wachtten tot Mary voldoende warmte in haar lichaam terug heeft, zal ik die snee in je wang verzorgen, Tim. Doet het pijn? Nee. Ik had het nauwelijks gemerkt.

De arts maakte de wond schoon en deed er een pleister op. Ze voelde Mary 's pols. Het meisje had nog niets gezegd, maar keek wel al wat gericht uit haar ogen. De dokter spraak haar aan:

Mary, hoor je me?

Het meisje keek haar aan. Wie bent u? Waar ben ik?

Ik ben dokter Jennings. Je bent aangevallen, weet je dat nog? Ze dacht even na. Toen werden haar ogen groot en verschrikt bij de herinnering aan wat er gebeurd was.

Je hoeft niet bang te zijn, zei de dokter. Je bent nu veilig. Je broer is bij je, kijk maar.

Ik ben hier, Mary, zei Tim. Alles is in orde.

Ze kan nu wel uit het bad, zei de dokter. Kun je opstaan, Mary?

Mary keek nog wat verward en angstig om zich heen. De dokter hielp haar overeind en Don sloeg snel een groot badlaken om haar heen. Mary wankelde. Don pakte haar voorzichtig met handdoek en al op en droeg haar naar de

slaapkamer. Hij legde haar op bed en vouwde de handdoek goed om haar heen, om haar naaktheid te bedekken.

Kom er ook maar uit, Tim, zei de dokter en kleed je aan, alsjeblieft.

De dokter liep achter Don aan de slaapkamer in. John wachtte bij de deur.

De dokter vroeg aan John en Don: Heeft u hier ook dameskleding in huis?

Ik denk het wel, zei Don. Dit huis was van een ouder echtpaar, dat overleden is. Al hun spullen zijn er nog. Hij keek in een kast. Kijk eens aan. Een kast vol kleren.

Mooi, zei de arts. Als u me nu even met Mary alleen wilt laten, heren. Ik moet haar onderzoeken.

Natuurlijk, dokter, zei Don. Kom mee, Tim.

Don en John namen Tim mee naar de keuken. Wil je wat eten, jongen, vroeg John.

Graag meneer. Komt alles goed met Mary, denkt u?

Vast wel, stelde Don hem gerust. We waren net op tijd. Je hebt het goed gedaan in bad. We moeten het nu verder aan de dokter over laten. Heb je honger?

Ja, eigenlijk wel, zei Tim, die nu pas merkte, dat hij inderdaad flauw was van de honger.

We hebben steak met gebakken aardappels en bonen, zei John, die aan de gang ging met potten en pannen. Lust je dat?

Een steak?! riep Tim uit. Ja, dat lust ik wel.

Mooi zo, zei John. Ga zitten en neem er je gemak van. Er wordt aan gewerkt.

Tim ging aan de keukentafel zitten en Don pakte er ook een stoel bij.

Terwijl we wachten op de dokter, zei Don, kun je ons misschien iets vertellen. We moeten jullie ouders waarschuwen. Ze zullen wel ongerust zijn, dat jullie niet thuis gekomen zijn. Zullen we ze even bellen?

Tim keek gelijk schichtig. Bellen? Eh, nee, dat kan niet. We hebben geen telefoon.

O. En waar wonen jullie? We zullen jullie straks dan wel naar huis brengen.

Nee! Dat hoeft niet. Ik bedoel.... Hij slikte en werd vuurrood, toen hij besepte dat dit wel een heel vreemde indruk moest maken.

Don keek hem bevreemd aan, maar legde zijn hand op Tim 's arm.

Rustig, Tim, jongen. Geen paniek. Er is iets mis bij jullie thuis, denk ik. Vertel eens rustig waarom je niet naar huis wilt.

Tim zag nog steeds vuurrood en sloeg zijn ogen neer. Hij schaamde zich om over zijn thuissituatie te moeten vertellen.

Maar dit was hun enige kans, dus hij moest nu doorzetten.

Wel, eh, het zit zo, eh... Mijn vader is havenarbeider, maar al heel lang werkloos. We leven van een uitkering, maar dat is heel weinig. En Pa zuipt als Maleijer en er is altijd te weinig geld. Mary en ik moeten vaak de straat op om te bedelen. En als we thuis komen met te weinig geld, krijgen we er van langs. Vandaag waren we ook weer de hele dag op pad geweest, maar we hebben niks kunnen scoren. Er waren heel weinig mensen op straat. Het was te koud, denk ik. We stonden net te overleggen wat we doen moesten, toen die kerels ons overvielen. Maar eigenlijk komt het er op neer, dat we dus niet naar huis durven.

John had tijdens het koken met een somber gezicht geluisterd, maar Don keek geschokt.

Maar, na wat er met Mary is gebeurd, zullen jullie er toch niet van langs krijgen, omdat je geen geld hebt gescoord?

Ha, dan kent u onze Pa niet. Dat is voor hem geen argument.

En juist na wat er met Mary is gebeurd, durven we niet naar huis.

Hoe bedoel je?

Nou, we hebben nog een oudere zus, Tilly, die is ook een keer op straat verkracht. En toen zei Pa; Nou dat is mooi. Dan weet ze wat seks is. Kan ze mooi in het bordeel wat bijverdienen. Toen heeft hij haar aan een hoerenmadam

gegeven, om te werken in het bordeel. Ik ben bang, dat hij dat met Mary ook zal doen.

Maar Mary is pas 15, zei Don.

Nou en? Tilly is 17 en ze zit al bijna een jaar in dat bordeel.

Maar ze is minderjarig. Zoiets mag helemaal niet.

Tim haalde zijn schouders op. Hij zal wel gezegd hebben, dat ze 18 was. Het gaat hem alleen om genoeg geld voor zijn drank. De rest interesseert hem niet.

Dit is schokkend, Tim, zei Don. En je moeder. Wat zegt die daar dan van?

Die heeft niets te zeggen. Als ze tegen Pa ingaat, kan ze ook een lel krijgen. Dus dat doet ze niet meer. Alleen voor Mickey wil ze het nog wel eens opnemen.

Wie is Mickey?

Ons broertje. Hij is 7, maar hij is een Mongool. Heeft het verstand van een kind van drie. Hij snapt niet, dat hij sommige dingen beter niet kan doen, omdat hij anders slaag krijgt. Wij proberen hem een beetje uit zicht van Pa te houden, maar dat lukt niet altijd.

Don was nog steeds erg geschokt over Tim 's verhaal, maar bedacht, dat hij beter rustig kon blijven en na moest denken. Wat konden ze het beste voor deze kinderen doen?

Het is misschien te veel gevraagd, Don, zei Tim benepen, maar zouden we alsjeblieft bij jullie mogen blijven?

Bij ons? Maar wij wonen niet in Liverpool, Tim. Wij komen uit het zuiden. Maandag gaan we weer weg hier.

Des te beter voor Mary en mij, zou ik zeggen. Zal Pa ons nooit vinden.

Maar we kunnen jullie niet zomaar meenemen. Dat mag niet. Jullie zijn minderjarig. Ik denk, dat de voogdijraad hierover moet beslissen. Wat vind jij, John?

De voogdijraad werkt zo traag als dikke stroop. We zullen zelf iets moeten doen, om die kinderen te helpen. Maar ik weet nog niet zo gauw, hoe we dat het beste aan kunnen pakken. Vraag zo eens aan die dokter om advies.

Ja, dat is goed. Ik zal het met de dokter overleggen.

Maar jullie willen ons dus wel helpen? vroeg Tim hoopvol. Don keek hem strak aan. We zullen ons best doen, maar ik weet nog niet of het gaat lukken. Dus eet nu eerst dat bord eten maar leeg.

John had drie borden met eten op tafel gezet en Tim at die van hem in recordtijd leeg. Don en John aten langzaam en dachten ondertussen na over het probleem, dat Tim op tafel had gelegd. De dokter kwam de keuken binnen.

Ik heb Mary onderzocht en de schade, die ze heeft opgelopen, valt gelukkig mee. Lichamelijk dan. Hoe ze er psychisch uitkomt is afwachten. Ik heb haar een pilletje gegeven waar ze wat doezelig van wordt. Dan kan ze beter slapen vannacht. En ze moet morgenochtend nog een pil innemen, die op het nachtkastje ligt. Wilt u er opletten, dat ze die neemt?

Natuurlijk, dokter, zei Don.

En dan zou ik u graag even onder vier ogen spreken, Mr. Stacey.

Dat is goed, dokter. Loopt u even mee naar de zitkamer?

Don ging de arts voor en nodigde haar uit om plaats te nemen. Ze kwam gelijk ter zake:

Mr. Stacey, Mary heeft mij zojuist een schokkend verhaal verteld.

Tim ons ook, zei Don.

Juist. Ze zitten met een gewelddadige vader, die hen er op uit stuurt om te stelen en zakken te rollen en ze zijn bang dat Mary naar een bordeel gestuurd wordt. Klopt dat met Tim 's verhaal?

Grotendeels. Tim zei, dat ze moesten bedelen. Hij heeft niets over stelen gezegd. Bovendien hebben ze een oudere zus, die al in een bordeel zit, terwijl ze nog minderjarig is. En een broertje, dat Mongoloïde is en er vaak van langs krijgt. We moeten iets doen voor die kinderen, dokter. Tim heeft gevraagd of ze bij ons mogen blijven, maar dat gaat niet zomaar, natuurlijk.

Nee, uiteraard niet. We zullen de voogdijraad in moeten schakelen, maar dat kost tijd. Bovendien is het weekend. Maar zijn u en Mr. Denver in principe bereid, om u over deze kinderen te ontfermen?

Dat willen we best doen, maar binnen de regels van de wet. Daarbij moet ik u zeggen, dat wij hier niet wonen. Ik woon in Guildford en John in Maidenhead. Wij vertrekken hier maandag weer. Ik heb een groot huis, waar ze best mogen wonen, maar ik ben niet getrouwd en John ook niet. Juist; dat maakt het nog ingewikkelder. De dokter dacht even na.

Ik kan het volgende doen: Ik zal morgenochtend vroeg naar de weekenddienst van maatschappelijk werk hier in Liverpool bellen. Als u daar later op de ochtend ook naar toe belt; ik zal het nummer voor u opschrijven. En als u dan vraagt naar Mrs. Mitchel. Ik zal haar dan de situatie uitgelegd hebben en dan moet zij maar beslissen hoe het verder moet. Maar dat er iets moet gebeuren staat vast. Kunt u tot zolang op deze kinderen passen?

Natuurlijk, geen probleem.

Mooi. U hebt op mij een betrouwbare indruk gemaakt. Anders zou ik ze hier niet laten. Maar het lijkt erop, dat ze u vertrouwen, dus doe ik dat ook maar.

Dank u, dokter.

Goed. Dan heb ik nog een wat banale vraag in deze situatie: Kan ik bij u mijn rekening neerleggen?

Natuurlijk. Wij hebben u gebeld, dus wij zullen u betalen.

Dank u.

De dokter vertrok en Don keerde terug naar de keuken. Zijn bord was door Tim verder leeggegeten en John stond weer voor het fornuis te koken.

Je eten stond koud te worden, dus dat heb ik aan Tim gegeven. Ik moet voor Mary toch ook nog wat klaarmaken. Het is bijna klaar.

Goed. Ze mogen vannacht hier blijven. Morgen wordt maatschappelijk werk ingeschakeld. Die moet beslissen, wat

er met de kinderen gaat gebeuren. Ik moet daar halverwege de ochtend naar toe bellen. Dan weten we meer.

Mag ik dat vast aan Mary vertellen? vroeg Tim.

Natuurlijk. Ga maar naar boven. Wij komen zo ook met eten voor Mary.

Tim ging weg en Don deed de keukendeur dicht. Hij moest even vertrouwelijk met John praten.

De dokter had van Mary een bijna gelijk verhaal gehoord, als wij van Tim. Met dit verschil: ze moesten niet bedelen, maar stelen en zakkenrollen. Als ze dat al vaker hebben gedaan, moeten we daar op letten, als we ze bij ons houden.

Wanhopige kinderen kunnen rare dingen doen.

John voelde aan zijn broekzak. Dat kun je wel zeggen, ja.

Mijn portefeuille is weg. Ik heb niets gemerkt. Het is een glad joch. Ik zal hem straks aanpakken. Laat maar aan mij over.

Goed. Als we ze mogen meenemen, kunnen ze op High Wealth wonen. En ze zullen naar school moeten. Ik denk, dat ze dat al een tijdje niet geweest zijn. Het zal allemaal best een flinke duit kosten, maar dat moet dan maar.

Je hoeft het niet alleen op te hoesten. Ik betaal mijn deel.

Daar ben ik niet bang voor. Maar we zijn het in principe dus eens, dat we deze zorg op ons moeten nemen? Het zal een zware verantwoordelijkheid zijn. Twee kinderen aan de vooravond van de puberteit opvoeden.

John knikte. Dat zal het zeker. Maar ik vind, dat we ons daar niet aan mogen onttrekken. We hebben ze in aanvang geholpen en kunnen ze nu niet aan hun lot overlaten. Wie A zegt, moet ook B zeggen. Het is belangrijk, dat we ze vanaf nu veiligheid bieden en vertrouwen schenken. Maar ze er wel op aanspreken, als ze dat schenden. We moeten strakke regels stellen met duidelijke grenzen, waarbinnen ze vrij mogen bewegen. Dan kan het lukken, anders niet.

Je hebt gelijk. Laten we maar eens naar boven gaan en met ze praten.

Ze namen twee borden met eten mee, voor Mary en Don.

John klopte op de slaapkamerdeur en liep naar binnen.

Zo Mary, zei John. Ik dacht, dat jij ook wel wat zou willen eten. Mary zat rechtop in bed en was druk met Tim in gesprek geweest, toen ze binnen kwamen. John zette het bord eten op haar schoot en keerde zich naar Tim.

Jullie wilden bij ons blijven, heb je gezegd. Dat mag in ieder geval tot morgen, maar op één voorwaarde.

Tim keek hem zenuwachtig aan. John hield zijn hand op. Je geeft me nu mijn portefeuille terug.

Tim slikte en keek schuldbewust. Toen haalde hij de portefeuille onder zijn trui vandaan.

Het spijt me, John. Dat had ik niet moeten doen.

Dat had je zeker niet, zei John streng. Dat was heel stom van je. Je moet nooit de hand bijten, die je streelt. Maar omdat je het toch gedaan hebt, wil ik voor we verder gaan, een duidelijke afspraak maken met jullie alle twee. Jullie willen bij ons blijven. Don en ik zijn bereid onze nek uit te steken voor jullie, maar alleen als jullie plechtig beloven, dat er niet meer wordt gestolen. We moeten jullie kunnen vertrouwen, net als jullie ons kunnen vertrouwen. Is dat duidelijk?

Tim en Mary keken elkaar aan.

Mary zei als eerste: Ik beloof, dat ik niet meer zal stelen, als we bij jullie mogen blijven.

Tim zei: Dat beloof ik ook. Ik zal niet meer stelen.

Goed, zei John. Want laat het heel duidelijk zijn: als jullie het wel doen, trekken wij onze handen van jullie af. Dan moeten jullie terug naar je ouders. Allebei. Jullie zijn voor elkaars gedrag verantwoordelijk. Hebben we een deal?

Tim knikte: We hebben een deal.

John stek zijn hand uit: Hand erop?

Tim knikte dankbaar en schudde John de hand. Hand erop.

Bedankt, John. En jij ook bedankt, Don.

Ook Mary schudde beide mannen de hand. We zijn jullie heel dankbaar voor jullie hulp. Tim zei, dat ik er geweest zou zijn, als Don niet zo snel gehandeld had. Ik weet niet goed, hoe ik mijn dankbaarheid moet uiten.

Gewoon als een brave meid je bord leeg eten, zei Don en verder goed luisteren naar wat we zeggen. Wij hanteren strikte normen in de omgang met elkaar. Daar mag je niet van afwijken. We zullen jullie steeds duidelijk zeggen, wat wel en niet mag. Afgesproken?

Ze knikten allebei dankbaar.

Goed. Dan nu de slaappleatsen. John en ik hebben de twee kamers hier aan de overkant van de gang. Jij kunt hier een bed bij krijgen, Tim, of anders moeten we boven iets klaar maken voor je. Zeg het maar.

Ik slaap hier wel bij Mary. Het bed is groot genoeg. Thuis slapen we ook bij elkaar.

Goed. Dan doen we dat zo. Ik zie dat Mary nachtkleding aan heeft. Zit er in die kast ook kleding, die je morgen aankunt? Iets wat een beetje past?

Jawel, ik red me wel. Het is beetje te groot allemaal, maar dat geeft niet.

Mooi. Als we morgen weten waar we staan, gaan we wel voor nieuwe kleren voor je op zoek. Dan lijkt het me het beste, als jullie zo meteen gaan slapen. Mary heeft zeker haar rust nodig, maar jij ook Tim. Het is een spannende avond geweest.

John nam de borden mee en ze wensten de kinderen welterusten.

6

De volgende morgen belde Don om tien uur naar het nummer van het maatschappelijk werk. Hij kreeg Mrs. Mitchel aan de lijn en vroeg wat er moest gebeuren.

Ja, Mr. Stacey, goed dat u belt, antwoordde de vrouw. Ik heb inderdaad met dokter Jennings gesproken. De situatie is nogal complex. Normaal gesproken spreken wij eerst met de ouders en de kinderen, voor we besluiten of er een uit-huisplaatsing moet gebeuren. Maar nu zijn de kinderen al bij u en ze hebben aangegeven bij u te willen blijven. Verder heb ik begrepen van Dr. Jennings, dat u en Mr. Denver beide

vrijgezel zijn. Het is niet gebruikelijk om kinderen in die leeftijd bij vrijgezelle mannen te plaatsen.

Dat kan ik me voorstellen, mevrouw, zei Don. Maar de kinderen vertrouwen ons. En wij zullen dat vertrouwen niet beschamen. Dat kan ik u garanderen.

Ik ben best bereid u te geloven, Mr. Stacey, maar ik moet me aan de regels houden. Kunt u mij uw adres en dat van uw vriend geven en wat persoonlijke informatie en achtergronden? Dan kan ik die controleren. En als u wat referenties hebt, zou dat al heel wat zijn.

Dat kan natuurlijk, zei Don. Hij vertelde haar over zijn huwelijk met Helen en zijn activiteiten op muziekgebied, waarmee hij High Wealth er weer bovenop had gekregen. Ook vertelde hij wie John was en wat zijn maatschappelijke positie was.

Kijk aan, u bent beiden van adel. Dat is heel bijzonder, reageerde Mrs. Mitchel. Maar u bent ook nog erg jong. Zou er iemand voor uw integriteit in kunnen staan?

U zou Sir Thomas Fiarily kunnen bellen. Dat was een huisvriend van de familie van mijn vrouw. Hij kent ook John 's vader.

Sir Thomas Fiarily van de Jockey Club? U gaat gelijk naar de top, Mr. Stacey. Goed, ik zal hem bellen. En nog wat meer mensen ook. Ik wil graag vanmiddag om drie uur bij u langs komen om met u en de kinderen te praten. Kan dat?

Natuurlijk, we zullen u graag ontvangen.

Ze belden af en Don richtte zich tot de anderen, die erbij gezeten hadden toen hij belde. Mary en Tim hadden met grote ogen zitten kijken, toen hun duidelijk werd, dat ze twee rijke mannen aan de haak hadden geslagen.

Jullie zijn van adel! bracht Mary stomverbaasd uit.

En jullie wonen op een landgoed, zei Tim. Dat hadden we nooit gedacht.

Maakt het iets uit? vroeg Don. Wij zijn verder gewone kerels hoor. Je hoeft niet tegen ons op te kijken, vanwege onze afkomst.

Nee, het maakt ons niets uit, zei Mary. Of eigenlijk wel. Ik vind het geweldig.

Ik ook, zei Tim glunderend, dat ze zo'n goede slag hadden geslagen.

Don grijnsde. Nou, zullen we dan eens laten zien, hoe geweldig we zijn? Laten we de stad in gaan en kleren kopen voor jullie. Als je met de adel bivakkeert, moet je er netjes uitzien. Kom mee.

Ze gingen de stad in en vonden een warenhuis, dat zowel dames, heren, als kinderkleding verkocht. John stelde voor: als Mary met Don bij de damesafdeling gaat kijken, neem ik Tim mee naar de heren. Als we klaar zijn, vinden we elkaar aan de overkant in die lunchroom.

Goed plan, zei Don. Kom mee, Mary.

Ze gaf hem een arm en liet zich meevoeren. Don liet haar een paar broeken, blouses en truien uitzoeken. Ook kreeg ze voldoende ondergoed en kousen. En als klap op de vuurpijl een warme jas en een paar modieuze enkellaarsjes. Mary was helemaal in de wolken.

Maar John had zich ten opzichte van Tim ook niet onbetuigd gelaten. Ook hij kreeg broeken, truien en een jas en schoenen. Hij had één set kleding gelijk aan willen houden. Ze gooiden zijn oude vodden in een tas in een vuilnisbak. Ze zaten op Don en Mary te wachten in de lunchroom, toen die daar aankwamen.

Zo, zijn jullie daar eindelijk, grijnsde John. Wij hebben al koffie en pie op. Vrouwen hebben altijd zo lang werk, plaagde hij Mary. Daarom heb ik Tim juist meegenomen. Des te eerder, was ik klaar.

Maar ik heb ook zoveel gekregen, zei Mary enthousiast. Moet je eens kijken, hoe ik er uit zie.! Te gek gewoon. Don is zo gul.

Toen liet Tim zich ook niet onbetuigd en liet zijn cadeaus zien. De kinderen waren overduidelijk blij en dankbaar met hun nieuwe spullen. Ze lunchten ter plekke en waren op tijd weer terug om Mrs. Mitchel te ontvangen.

Toen die arriveerde, vroeg ze eerst even apart met de heren te kunnen spreken en later met de kinderen erbij.

Wel heren, begon ze, mijn eerste antecedentenonderzoek heeft alleen maar lovende kritieken over u beiden opgeleverd. Ik heb Sir Thomas Fiarly aan de telefoon gesproken en hij had niets dan lof over u te melden. Ik heb hem gevraagd wat hij zou zeggen, als ik hem vertelde, dat u aangeboden hebt u te ontfermen over twee kinderen van 15 jaar, die door hun ouders mishandeld waren. Hij zei, dat ik ze gerust aan u kon toevertrouwen, want dat u alles in het werk zou stellen om die kinderen van een gelukkige en veilige toekomst te verzekeren. Mijn bezwaar, dat ik u beiden erg jong vond voor zo'n zware verantwoordelijkheid, wuifde hij weg. Ze begrijpen die kinderen waarschijnlijk beter door het geringe leeftijdsverschil, maar als het op verantwoordelijkheid aankomt, zijn ze daar niet minder serieus over dan iemand van middelbare leeftijd. Tot zover Sir Thomas. Ik heb nog andere mensen gebeld, maar hun commentaar kwam ongeveer overeen met dan van hem. Ik schijn dus geen argumenten te hebben, om de kinderen bij u vandaan te houden en dat zal ik dus ook niet doen. Maar er is wel iets anders, dat ik u beiden onder de aandacht wil brengen. De kinderen zijn 15 jaar oud en staan aan het begin van hun puberteit. Voor Mary betekent dit, dat er een gereede kans bestaat, dat ze op één van u beiden verliefd wordt. Ik zou graag van u horen, hoe u daar mee om denkt te gaan.

Tja, zei Don. Daar had ik nog niet aan gedacht. Ik vind, dat ze er altijd op moet kunnen rekenen, dat we van haar houden. Maar ik zal haar duidelijk moeten maken, dat er verschillende manieren van houden van zijn. Dat ik dus op een andere manier van haar houd, dan zij van mij. Ik zal haar ervan moeten overtuigen, dat ik haar verliefdheid wel serieus neem, maar dat ik er niet in mee kan en mag gaan. Als ik dat wel zou doen, zou ik haar verraden. Het is mijn taak haar te begeleiden naar volwassenheid, niet om haar te verleiden tot volwassen gedrag. En ik zal het zo moeten doen, dat ze

ondanks haar verliefdheid, toch met alles bij me terecht kan. Ik mag haar niet afstoten. Het mag niet beschamend voor haar zijn.

Don had in volle ernst gesproken en Mrs. Mitchel was onder de indruk van zijn integere opstelling.

En u Mr. Denver? Hoe zou u reageren op een verliefdheid van uw pupil?

Op een zelfde manier. Ze zou zich niet hoeven te schamen voor een verliefdheid, maar ze moet wel begrijpen, dat wij er niet in mee mogen gaan. Ze moet zelf haar weg zoeken door het doolhof van liefde, seks en erotiek. Maar met iemand van haar eigen leeftijd, niet met een volwassene. We zouden haar haar jeugd afnemen, als we dat wel deden. Dat zou niet eerlijk zijn.

Heel goed heren, u hebt me overtuigd. Nu wat Tim betreft. Ik heb van Dr. Jennings begrepen, dat hij al wel eens gestolen heeft en een volleerd zakkenroller is. Hoe denkt u daarmee om te gaan?

John grinnikte. Hij is inderdaad vingervlug. Hij had gisteravond mijn portefeuille al te pakken. Ik heb ze er gelijk op aangesproken en hij heeft hem terug gegeven en zijn spijt betuigd. Ik heb ze beiden een belofte afgedwongen om nooit meer te stelen. We hebben de afspraak gemaakt, dat als ze het toch doen, de consequentie is, dat ze terug moeten naar hun ouders. Dat is het laatste wat ze willen en ik ben er van overtuigd, dat het ook nooit nodig zal zijn.

Maar hij kan in een opstandige periode komen en niet nadenken over de gevolgen.

Dan zal ik hem daar alsnog op wijzen. Want ze moeten dan beiden terug. Tim houdt te veel van zijn zus, om dat te laten gebeuren. Hij zal alles doen wat ik van hem eis, om dat alsnog te voorkomen. Ik zal dan heel hard zijn. Diefstal is niet te tolereren.

Juist. Mr. Stacey?

Hoe erg ik het ook zou vinden om ze weg te sturen, maar ze moeten weten, dat diefstal niet goed te praten valt. Er is geen

enkel excuus voor. En ze zullen dan de consequenties onder ogen moeten zien.

Waarom zouden ze alle twee terug moeten, als er één in de fout gaat?

Omdat dat de afspraak is, die we gemaakt hebben. Ze zijn een tweeling en voor elkaars gedrag verantwoordelijk. Dat weten ze heel goed.

Mrs. Mitchel knikte bedachtzaam. Streng, maar rechtvaardig. Ik begrijp het. U hebt mij overtuigd heren. Ik zal papieren in orde maken voor een voorlopige plaatsing onder de hoede van u beiden. De voogdijraad moet een definitieve beslissing nemen, maar dat kan enige maanden in beslag nemen. Ik zal een positieve aanbeveling doen.

Dank u, zei Don. En wat gebeurt er met hun oudere zus en het kleine broertje?

Ik zal straks aan de kinderen vragen, of ze weten in welk bordeel ze zit. Zo niet dan krijg ik dat wel van de ouders los. Ik moet daar toch heen, om over de kinderen te praten. Maar ook voor de andere twee zal gezorgd worden.

Nogmaals dank, zei Don. Wilt u nu met Mary en Tim spreken? Graag.

De kinderen werden erbij geroepen. Mrs. Mitchel stelde zich voor en legde uit, dat na onderzoek er geen bezwaren van haar kant waren om hen onder de hoede van Don en John te plaatsen. Ze sprongen juichend overeind en omhelsden hun nieuwe vrienden. Mrs. Mitchel vroeg naar het bordeel, waar Tilly zou moeten zitten.

Het is in de buurt van de Docks, zei Tim. Hoe het daar precies heet, weet ik niet. Bij de oude Carston Gas Works in de buurt. Goed. We vinden haar wel en ze zal daar weggehaald worden. Willen jullie nog afscheid nemen van je ouders en broertje, voor jullie met deze heren naar het zuiden vertrekken?

Tim en Mary keken elkaar aan.

Van Mickey misschien, zei Mary. Maar of hij er iets van zal snappen...

Hij zou er van in de war raken en toestanden maken, zei Tim. En dan weer klappen krijgen. Misschien beter als hij ons maar vergeet. Hij is zich nauwelijks van ons bestaan bewust.

Het is een zielig jochie, zei Mary. Wat gaat er met hem gebeuren?

We hebben een opvanghuis voor dat soort kinderen. Er zal goed voor hem gezorgd worden. Als hij zo ver heen is, dat hij jullie meestentijds niet kent, zal hij ook snel vergeten, wat voor akelig leven hij heeft gehad. Het zal veel beter voor hem worden.

Gelukkig maar, zei Mary. Laten we er dan maar liever niet heen gaan. Ik heb geen zin in een rel met Pa. Als u er heen gaat, moet u oppassen voor hem. Hij is gewelddadig. Niet alleen gaan.

Mrs. Mitchel glimlachte om haar bezorgdheid. Dat zal ik ook niet doen. Nu moet ik gaan. Er is nog veel te regelen. Het ga jullie goed, kinderen.

Ze gaf iedereen een hand en vertrok.

Nou jongens, dat was het dan, zei Don. Voortaan zitten jullie met ons opgescheept.

En jullie met ons, zei Tim grijnzend.

Maar bedenk wel, dat het nog steeds niet helemaal definitief is. De Voogdijraad kan nog anders beslissen. Maar voorlopig zijn we met zijn vieren. We gaan hier maandag weg. Dan gaan jullie bij mij in huis wonen, op High Wealth. John woont in Maidenhead, maar is heel vaak op High Wealth. Hij heeft daar zijn eigen kamer. Jullie krijgen ook elk een eigen kamer. We zullen een school voor jullie zoeken in Guildford. Dat zal enige dagen duren. Het lijkt me het beste, als we regelen, dat jullie na de jaarwisseling gaan beginnen. Dat geeft jullie even de tijd te wennen aan je nieuwe omgeving en aan ons. Want er zal heel wat op jullie afkomen. Je gaat aan een heel nieuw leven beginnen, dat totaal anders zal zijn dan je gewend bent. Bedenk, dat je voortaan met al je vragen en problemen bij ons aan kunt kloppen. Ongeacht waar het om gaat. Of het nu over

school gaat of over pesten, verliefdheden, of wat dan ook. Je kunt altijd bij elk van ons terecht. Spreken we dat af?

Ja Don, zeiden ze in koor. En schoten prompt in de lach. Mary wilde beide mannen een zoen geven en Tim gaf ze allebei een hand. Twee dagen later vertrokken ze uit Liverpool. Ze konden er geen traan om laten.

7

's Maandags vertrokken ze naar High Wealth. Onderweg vertelde Don alvast een beetje hoe het leven op het landgoed toeging. Over de concerten, de muziekschool. Over Don 's eigen muziek. Over de rol van Matthew en Madge. Tegen de tijd, dat ze op het landgoed aankwamen, hadden ze al een heleboel informatie uitgewisseld, maar toen ze aankwamen zagen Tim en Mary pas wat het eigenlijk inhield. Ze werden voorgesteld aan Matthew en Madge, die met stomheid geslagen waren over het feit, dat er ineens twee pubers op het huis kwamen wonen. Don leidde de kinderen rond.

Matthew strikte John, toen de anderen de trap op liepen. John, wat hebben jullie nou gedaan? De voogdij over twee pubers. Zoiets kan toch niet?

Matthew, zei John, geloof me. Wat die kinderen meegemaakt hebben, is te erg voor woorden. We hebben Mary vrijdagavond ter nauwer nood in leven kunnen houden. We konden ze echt niet aan hun lot overlaten en naar hun ouders durfden ze niet. We moesten ze wel onder onze hoede nemen. We hebben er uitgebreid over gesproken.

Maatschappelijk werk is er mee bezig geweest. Ze hier naar toe halen, was de beste optie.

Oh, nou ja. Als je het zo stelt, zul je wel gelijk hebben. Maar kunnen ze zich aanpassen aan onze levenswijze?

Dat zullen ze wel moeten. We hebben ze duidelijke instructies gegeven. Als er problemen zijn, moet u het ons zeggen. Niet met de kinderen in discussie gaan, alleen met Don of mij. Zij zijn onze verantwoordelijkheid. Afgesproken?

Goed, John. We zullen zien, hoe het gaat.

Al met al viel het erg mee. Mary en Tim waren enthousiast over het huis en de omgeving, waarin ze terecht gekomen waren. Don had ze duidelijk gemaakt, dat ze hun eigen kamer opgeruimd moesten houden, zodat er normaal schoongemaakt kon worden door de meisjes, die Madge onder haar hoede had. Ze moesten de twee oude mensen met U aanspreken, uit respect voor hun hoge leeftijd. Ze zochten met zijn vieren een nieuwe school uit, waar ze het erg naar hun zin hadden. Ze maakten gemakkelijk vrienden en deden enthousiast mee met muziek maken. Als er bij concerten drankjes geschonken werden, hielpen ze mee met de serveersters. Ze waren overal voor in. Natuurlijk waren er wel kleine probleempjes, maar er kwamen geen ruzies of grote conflicten. Mary werd in februari voor het eerst verliefd op een klasgenoot en hilde op Don 's schouder toen het weer uit was. Ze was erg aan Don gehecht, terwijl Tim meer naar John trok. En dus was het een paar weken later niet verbazend, dat ze verliefd werd op Don. De mannen zagen het min of meer aankomen, dus Don hield haar extra in de gaten. Op een avond kwam ze niet naar de muziekkamer, terwijl ze dat normaal bijna elke avond deed. Dus ging Don naar boven en luisterde aan haar deur. Het was stil en er scheen geen licht onder de kier van de deur door. Don ging zachtjes naar binnen. Ze stond in het donker voor het raam. In de weerspiegeling zag Don, dat ze hilde. Hij ging naast haar staan en vroeg zachtjes:

Wat scheelt er aan, meisje?

Niets, snuffte ze.

We hadden toch afgesproken, dat je alles zou vertellen, wat je dwars zit.

Jawel, maar... met dit kan dat niet.

Waarom dan niet?

Ik...Dat durf ik niet.

Hé, ik houd van je. Dat weet je toch. Ik word heus niet boos.

Vertel het me maar.

Daar schaam ik me teveel voor, zei ze zachtjes.

Heb je een nieuw vriendje?

Nee.

Ben jij wel verliefd en hij niet? Zoiets?

Zoiets, ja.

Is het iemand van school?

Nee.

Komt hij hier over de vloer?

Ja.

Ik denk, dat ik het begrijp. Gaat het om mij?

Ze knikte, maar durfde het niet hardop te zeggen.

Daar hoef je je toch niet voor te schamen, lieve meid. Ik voel me heel vereerd, dat ik het onderwerp van je liefde ben. Maar ik ben het met je eens, dat het een probleem is. Want ik kan en mag je liefde niet beantwoorden. Tenminste niet op de manier, die jij graag zou willen. Dat begrijp je toch?

Jawel. Maar ik weet niet, wat ik eraan kan doen.

Eigenlijk niets. We moeten proberen alles zo gewoon mogelijk te doen, net als altijd. Meestal gaat het dan vanzelf over en wordt je op iemand anders verliefd. Iemand van je eigen leeftijd, meestal.

Ja, dat zal wel. Maar weet je wat het probleem is, Don. De jongens van mijn eigen leeftijd, willen dingen, die ik niet wil. Die ik niet durf. Als ik mijn vriendinnen hoor, doen ze het allemaal wel, ook al vinden ze het niks. Maar ze durven dan geen nee te zeggen. Maar ik durf nauwelijks te zoenen. Ik ben gelijk bang, dat ze meer willen en dan trek ik me terug. Daarom wordt het nooit wat met een ander vriendje. Daarom was het ook met Ronny zo gauw uit. Ik durfde gewoon niet en toen liet hij me vallen. Alleen met jou ben ik niet bang. Maar met jou, mag het niet.

Ja, dat is inderdaad moeilijk. Ik begrijp wel, waarom je bij mij niet bang zou zijn. Ik ben voor jou niet bedreigend, omdat ik al heb bewezen, dat ik je geen kwaad doe. En dat je bij jongens, die wat verder van je af staan wel bang bent, is helemaal niet vreemd. Het is tenslotte pas een paar maanden geleden, dat al dat erge is gebeurd. Het zal waarschijnlijk ook nog wel een

tijdje duren voor je daar zo ver over heen bent, dat je andere mannen of jongens voldoende durf te vertrouwen, om hen bij je toe te laten.

Bedoel je, dat ik gewoon moet wachten?

In ieder geval moet je het niet forceren. Als je het eng vindt, moet je het gewoon niet doen. Weet je Mary, die jongens die nu op jou en je vriendinnen azen, houden niet van jullie. Ze willen alleen seks. Mannen zijn net als jagers. Ze willen prooi en ze zien de vrouwen als hun prooi. Dat klinkt lomp en grof en dat is het in feite ook. De jongens, die nu om je heen draaien, zullen over het algemeen die instelling hebben, maar ik zal ze niet allemaal over één kam scheren. Er kan ook een lieve en aardige jongen tussen zitten. Maar de meeste jongens van jouw leeftijd willen alleen maar scoren met meisjes. Om op te snijden tegenover hun vrienden over hoeveel ervaring ze al hebben. Meisjes worden meestal eerst verliefd, laten zich overhalen door een jongen om seks te hebben en raken dan teleurgesteld, omdat de jongen daarna snel genoeg van ze heeft en weer een ander zoekt. Dat is heel sneu voor het meisje in kwestie, maar wel de realiteit. Pas als een jongen op een gegeven moment echt verliefd wordt, zal het anders gaan. Als het een goede jongen is, zal hij dan wel het geduld opbrengen om te wachten, tot zijn meisje ook zover is dat ze seks wil. Maar meestal zijn de jongens dan al wat ouder.

Daar moest Mary even over nadenken.

Dus als ik je goed begrijp is het helemaal niet erg, als ik ze afwijs. Want ze geven toch niet echt om mij. Als ik het wel zou doen, zouden ze me daarna ook laten vallen. Kan ik het dus beter maar gewoon niet doen, dan bespaart het me teleurstelling.

Lijkt mij wel, ja. Je zou moeten kijken wat voor jongen het is, die je wil zoenen. Als je weet, dat hij het al met een aantal van je vriendinnen heeft gedaan, kun je hem gewoon afwijzen onder het mom, dat je je daarvoor niet wilt lenen. Dan zul je alleen maar in zijn achting stijgen. Maar als het een wat

verlegen type is, kun je overwegen hem uit te leggen, waarom je echt niet wilt. Gewoon zeggen, dat je een nare ervaring hebt gehad met seks en dat je daar nog erg last van hebt. En om wat geduld vragen. Een jongen met een goed karakter zal daar begrip voor hebben.

Zou je denken?

Volgens mij wel.

Hm. Nou, misschien is er dan nog hoop.

Natuurlijk is er hoop, lieverd. Je moet alleen geduld hebben en niets forceren. Bedenk, dat wij allemaal van je houden. Je staat er niet alleen voor.

Dat weet ik, Don. Je bent een lieverd. Mag ik je wel om een kus vragen?

Natuurlijk. Maar alleen op je wang of op je voorhoofd, zoals ik altijd doe.

Hij kuste haar op beide wangen én haar voorhoofd en glimlachte naar haar.

Voel je je nu een beetje beter?

Ja Don. Je bent een schat. Ik houd echt van je.

Goed zo. Kom je nog even beneden straks?

Is goed. Ik kom zo. Even mezelf opknappen.

Een paar weken later kregen ze een brief van de Voogdijraad. Mrs. Mitchel van de dienst maatschappelijk werk in Liverpool had weliswaar positief over hun voogdij geadviseerd en hun referenties waren uitstekend. Maar de huidige situatie was zo ongebruikelijk, dat de Raad toch nog zelf een onderzoek wilde instellen of beide heren wel geschikte voogden waren voor deze twee kinderen. Ze zouden bezoek krijgen van een inspecteur, die met hen en de kinderen in gesprek zou gaan. Enige dagen later arriveerde inderdaad ene mr. Dowling van de Voogdijraad. Don liet hem het huis en de landerijen eromheen zien. Hij sprak uitgebreid met zowel John als Don en met Tim en Mary, elk apart. Hij was zeer tevreden, met de manier waarop de beide mannen de kinderen opvoedden. Die leken in niets meer op de twee boefjes, die ze in Liverpool

geweest waren. Het waren lieve, ijverige tieners geworden, die hun best deden op school en zich keurig gedroegen. Dowling zou de Voogdijraad voorstellen, dit als een uniek experiment te beschouwen en de kinderen bij hun geliefde voogden te laten. Toen hij weg was slaakte Mary een zucht van verlichting. De kans, dat ze weg zouden moeten was nu wel geweken. En inderdaad werd de status van gezamenlijke voogdij door Don en John enige weken later officieel schriftelijk bevestigd.

Mary 's problemen met de jongens wist ze na enkele weken wel te hanteren. Haar verliefdheid op Don werd minder en ze kreeg weer belangstelling voor andere jongens. Maar ze hield ze op afstand.

Tegen de zomer kreeg Tim last van puberale streken. Hij werd wat dwars en ongezeglijk. Begin juni werd John gebeld door de directeur van zijn school. Bij een klasgenoot van Tim was in de kleedkamer van het gymlokaal zijn portemonnee gestolen. Omdat er daar vaker werd gepikt, had de school daar sinds kort een camera hangen. De beelden hadden uitgewezen, dat deze keer Tim de schuldige was. Als directeur zou hij aangifte moeten doen, maar het was zijn beleid, om altijd eerst de ouder of voogd op de hoogte te stellen.

Ik ben blij, dat u mij eerst belt, meneer, zei John. Kunt u die aangifte nog 24 uur uitstellen? Dat geeft mij de mogelijkheid, om er iets aan te doen.

Daar ben ik wel toe bereid, als uw pupil de portemonnee teruggeeft, met alles wat erin zat.

Goed, maar wat mij betreft zal het daar niet bij blijven. Ik zal Tim onder handen nemen zodra hij thuis is.

Toen Tim thuis kwam, stond John hem op te wachten.

Hallo, John, begroette Tim hem. Ook weer van de partij, vandaag?

Ja. Kom mee naar de salon. Ik moet met je praten.

Oh? Wat is er dan?

Ik ben gebeld door je directeur. Bij een jongen van je klas is zijn portemonnee gestolen in de kleedkamer.

Ja, er was een hoop herrie vanmorgen. Hij schreeuwde moord en brand en ging naar de directeur. Maar waarom belde die naar jou?

Omdat op camerabeelden te zien is, dat jij de dader bent. Tim bleef als versteend staan. Camerabeelden? Hangt daar een camera?

Daar hangt een camera, ja. Wat heb je daarop te zeggen? Tim probeerde zich er met bluf en een grote mond uit te kletsen. Het was ook oerstom van hem. Dat ding lag open en bloot op zijn tas. Iedereen kon hem zo pakken. Zijn eigen schuld.

John werd woest en gaf hem een klap op zijn kaak. Hij sloeg met zijn open hand, maar John was gespierd en hij wist hoe hij moest slaan. Tim tuimelde achterover en kwam een paar meter verder op de bank terecht. Een moment keek hij verbluft en veegde met zijn hand over de pijnlijke plek. Toen werd hij ook woest en stormde met opgeheven vuist op John af. John greep zijn pols en hield de arm tegen.

Waag het niet, jongen.

Je hebt verdomme het recht niet me te slaan!

Ik heb het recht je nog veel harder aan te pakken dan ik nu doe. Wij hadden een afspraak. Je hebt je belofte geschonden. Je weet wat voor gevolgen dat heeft.

Tim werd bleek. Dat meen je toch niet? Je gaat ons toch niet wegsturen? John, alsjeblieft. Het spijt me. Ik wilde je niet slaan.

Je wilde me wel slaan, maar daarom stuur ik je niet weg. Je hebt plechtig beloofd niet meer te zullen stelen en je hebt het toch gedaan. Je hebt het welzijn en geluk van jezelf en je zus in de waagschaal gelegd en je probeerde je er met een lulsmoes uit te kletsen. Daarom kreeg je die klap.

Oké. Je hebt gelijk. Ik ben in de fout gegaan. Het spijt me. Ik zal het nooit meer doen.

Dat is niet genoeg. Zo kom je daar niet mee weg. Je wist donders goed wat je deed. Je moet de consequenties accepteren van je foute gedrag.

Tim begon in paniek te raken. Ja maar, John. Stuur alsjeblieft niet Mary terug. Alsjeblieft, John. Ik geef toe dat ik fout ben geweest. Zeg wat ik kan doen om het goed te maken. Maar stuur Mary alsjeblieft niet terug. Dat overleeft ze niet. Zo hard kun je toch niet zijn?

John keek hem nog steeds woedend aan en wachtte af.

Tim haalde diep adem. John, ik besef, dat ik helemaal verkeerd zat. Het was onvergeeflijk wat ik heb gedaan. Het spijt me heel erg. Ik ben bereid elke straf te accepteren, die je voor me bedenken kunt. Maar stuur alsjeblieft Mary niet naar onze ouders terug. Dan gaat ze kapot.

Dat had je moeten beseffen, voor je die portemonnee stal.

Dat weet ik. Nogmaals, het spijt me heel erg. Ik beloof, dat het nooit meer zal gebeuren. Ik zweer het. Alsjeblieft, John. Laat Mary hier mogen blijven.

Ik zal het in overweging nemen op voorwaarde, dat je precies gaat doen wat ik je nu opdraag.

Ik doe alles wat je vraagt.

Ik vraag niet, Tim, ik eis. Ik eis van je, dat je morgenochtend, zodra die jongen op school komt, je op hem afstapt en hem die portemonnee teruggeeft met alles wat er in zat, toen je hem stal. En dat je openlijk toegeeft, dat jij hem gepikt hebt en hem je excuses aanbied. En daarna ga je naar je directeur en je vertelt hem, dat je dat gedaan hebt en je biedt ook aan je directeur je excuses aan.

Tim verbleekte bij de gedachte aan wat hij doen moest, maar hij kon niet terugkrabbelen. Hij slikte.

Goed John, dat zal ik doen.

En denk erom, dat ik het controleer.

Ja John, natuurlijk.

En morgen uit school kom je me vertellen, of ze je excuses hebben geaccepteerd.

Goed John, dat zal ik doen. Hoeft Mary dan niet terug?

Ik zal er over nadenken. Eerst zien wat je hier van terecht brengt. Je hebt mijn vertrouwen zwaar geschonden.

Het spijt me, John, echt waar.

Ga nu naar je kamer.

Tim glipte snel de salon uit, bang dat John zich zou bedenken.

De volgende ochtend ging hij vroeg naar school en wachtte bij de poort op zijn slachtoffer. Hij zag hem aan komen rijden en volgde hem snel de fietsenkelder in. Daar sprak hij hem aan. Hé Ralph, heb je een momentje voor me? Ik wil je iets laten zien.

O? Wat dan?

Kom even mee, alsjeblieft.

Tim nam Ralph mee naar een stil hoekje.

Ik was degene, die gisteren je portemonnee heeft gestolen.

Hier heb je hem terug. Alles zit er nog in. Het spijt me; ik had het niet moeten doen.

Jij? Had jij hem gepikt? Dat zou ik nooit gedacht hebben.

Ja, nou, mijn excuses. Het spijt me.

Oké, ik ben blij, dat ik hem terug heb. Er zit een foto van mijn meisje in.

Ik heb er niets uitgehaald.

Goed. En nu?

Nu moet ik naar de directeur.

Ralph keek hem scherp aan.

Het lijkt me beter, dat we samen gaan.

Goed.

Ze gingen samen naar boven en klopten bij de directeur aan.

Ja, kom maar binnen.

De jongens gingen naar binnen.

Ralph, Tim. Wat kan ik voor jullie doen?

Tim haalde diep adem en zei: Meneer, ik heb gisteren de portemonnee van Ralph gestolen, maar ik heb er erg spijt van en heb hem net aan hem teruggegeven. Ik bied u mijn excuses aan voor wat ik gedaan heb.

Zo, zo. En heb je Ralph ook je excuses aangeboden?